

WYROK W PRAWIDŁOWYM BRZMIENIU PO SPROSTOWANIU

Sygn. akt : II AKa 313/14

WYROK
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 listopada 2014 r.

Sąd Apelacyjny w Katowicach w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący	SSA Mariusz Żak
Sędziowie	SSA Aleksander Sikora SSO del. Karina Maksym (spr.)
Protokolant	Agnieszka Przewoźnik

przy udziale Prokuratora Prok. Apel. Adama Rocha

po rozpoznaniu w dniu 20 listopada 2014 r. sprawy

1. **R. B.** s. T. i E., ur. (...) w G.

oskarżonego z art. 280 § 1 kk, art. 275 § 1 kk i art. 276 kk przy zast. art. 11 § 2 kk w zw. z art. 64 § 1 kk i inne

2. **S.S.** s. L. i M., ur. (...) w K.

oskarżonego z art. 279 § 1 kk, art. 13 § 1 kk w zw. z art. 280 § 2 kk, z art. 280 § 1 kk, art. 275 § 1 i inne

3. **D. W.** s. J. i K., ur. (...) w K.

oskarżonego z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 280 § 2 kk

na skutek apelacji prokuratora co do oskarżonego S. S. i obrońców oskarżonych

od wyroku Sądu Okręgowego w Gliwicach z dnia 3 czerwca 2014 r.

sygn. akt. IV K 27/13

I. zmienia zaskarżony wyrok w odniesieniu do:

1. oskarżonego R. B. w ten sposób, że:

- w punkcie 1, z kwalifikacji prawnej objętych nim czynów, eliminuje przepisy art. 275 § 1 k.k. i art. 276 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., a z podstawy prawnej wymiaru kary przepis art. 11 § 3 k.k. i wymierzoną oskarżonemu karę pozbawienia wolności łągodzi do 4 (czterech) lat i 8 (ośmiu) miesięcy;
- uchyla rozstrzygnięcia z punktu 5 i 6 i na mocy art. 86 § 1 k.k. i art. 91 § 2 k.k. wymierza oskarżonemu R. B. karę łączną 7 (siedmiu) lat i 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności, na poczet której na mocy art. 63 § 1 k.k. zalicza

oskarżonemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności od 08 września 2012 r. do 10 września 2012 r., od 22 września 2012 r. do 15 stycznia 2013 r., od 30 stycznia 2013 r. do 17 kwietnia 2014 r., od 07 maja 2014 r. do 20 listopada 2014 r.;

2. oskarżonego S.S. w ten sposób, że:

- w punkcie 8 przyjmuje, że dokonanie przypisanego mu przestępstwa wchodzącego w skład ciągu przestępstw, a zarzucanego w punkcie VII, nie było możliwe ze względu na to, że pokrzywdzony A. N. nie miał pieniędzy i czyn ten kwalifikuje z art. 13 § 2 k.k. w zw. z art. 280 § 2 k.k., a podstawę prawną skazania uzupełnia o przepis art. 91 § 1 k.k.;
- w punkcie 9 z kwalifikacji prawnej przestępstwa przypisanego oskarżonemu eliminuje przepisy art. 275 § 1 k.k. i art. 276 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., a z podstawy prawnej wymiaru kary przepis art. 11 § 3 k.k.;
- w punkcie 12, w podstawie prawnej wymiaru kary łącznej, przepis art. 85 k.k. zastępuje przepisem art. 86 § 1 k.k.;

3. oskarżonego D. W. w ten sposób, że:

- w punkcie 14 przyjmuje, że dokonanie przypisanego mu przestępstwa, a zarzucanego w punkcie XII, nie było możliwe ze względu na to, że pokrzywdzony A. N. nie miał pieniędzy i czyn ten kwalifikuje z art. 13 § 2 k.k. w zw. z art. 280 § 2 k.k., oraz eliminując z jego opisu ustalenie: „na skutek swojego działania spowodował powstanie u pokrzywdzonego obrażeń w postaci trzech ran kłutych powłok brzucha – prawej okolicy bocznej oraz rany kłutej powłok klatki piersiowej na wysokości lewej łopatki nie penetrujących do jam ciała, które to obrażenia skutkowały naruszeniem czynności narządów ciała pokrzywdzonego na okres nie przekraczający siedmiu dni” i czyn ten kwalifikuje z art. 13 § 2 k.k. w zw. z art. 280 § 2 k.k. i w zw. z art. 10§2 kk, eliminując jednocześnie z podstawy prawnej skazania art. 11 § 3 k.k. oraz wprowadzając do niej art. 10§3 kk;

4. uchyla rozstrzygnięcie z punktu 16;

II. w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

III. zasądza od Skarbu Państwa (Sąd Okręgowy w Gliwicach) na rzecz adwokatów: J. H., adw. P. M. i adw. J. P. - Kancelarie Adwokackie w G., kwoty po 738,- (siedemset trzydzieści osiem) złotych, w tym 23% podatku VAT tytułem nieopłaconych kosztów obrony z urzędu udzielonej oskarżonym: R. B., S. S. i D. W. w postępowaniu odwoławczym,

IV. zwalnia oskarżonych R. B., S.S. i D. W. od ponoszenia kosztów procesu za postępowanie odwoławcze, obciążając nimi Skarb Państwa.

Sygn. akt II AKa 313/14

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Okręgowego w Gliwicach z dnia 03 czerwca 2014 r. o sygn. akt IV K 27/13 w sprawie oskarżonych:

- **R. B.** o to, że:

I. w dniu 08 września 2012 r. w G., działając wspólnie i w porozumieniu z S. S., po uprzednim użyciu przemocy wobec Z. I. polegającej na popchnięciu wymienionej, przewróceniu jej na ziemię oraz szarpaniu zabrał w celu przywłaszczenia na szkodę wskazanej pokrzywdzonej siatkę, w której znajdował się portfel o wartości około 50,- złotych z zawartością pieniędzy w kwocie 102,- złotych, dowodu osobistego, legitymacji rencisty, karty NFZ oraz karty klienta T., przy czym czynu tego dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa, będąc uprzednio skazanym na mocy wyroku Sądu Rejonowego w Gliwicach z dnia 10 stycznia 2006 r. sygn. akt III K 996/05 za przestępstwo z art. 280 § 1 k.k., art. 158 §

1 k.k., art. 275 § 1 k.k., art. 276 k.k. i art. 278 § 5 k.k., przy zastos. art. 11 § 2 k.k. na karę 2 lat i 10 miesięcy pozbawienia wolności oraz z art. 280 § 1 k.k., art. 275 § 1 k.k., art. 276 k.k. i art. 278 § 5 k.k. przy zastos. art. 11 § 2 k.k. na karę 2 lat pozbawienia wolności, które to kary odbywał w ramach orzeczonej wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Gliwicach z dnia 06 lutego 2009 r. sygn. akt III K 1112/08 kary łącznej 4 lat i 3 miesięcy pozbawienia wolności w okresie od 18 maja 2005 r. do 27 października 2006 r. oraz od 27 października 2007 r. do 18 sierpnia 2010 r., tj. o przestępstwo z art. 280 § 1 k.k., art. 275 § 1 k.k., i art. 276 k.k. przy zastos. art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.,

II. w dniu 08 września 2012 r. w G., działając wspólnie i w porozumieniu z S.S. po uprzednim dokonaniu zaboru w celu przywłaszczenia na szkodę Z. Z. pieniędzy w kwocie 80,- zł w celu utrzymania się w posiadaniu wskazanej kwoty pieniężnej bezpośrednio po kradzieży użył wobec wskazanej pokrzywdzonej przemocy polegającej na uderzeniu jej drzwiami toalety Toi Toi, w wyniku czego wymieniona upadła i doznał obrażeń w postaci dużego obrzęku, wylewu do powłok, otarć powierzchni naskórka 1/3 obwodu przedramienia prawego z otarciem naskórka, które to obrażenia skutkowały naruszeniem czynności narządów ciała pokrzywdzonej na okres nie przekraczający siedmiu dni, przy czym czynu tego dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa, będąc uprzednio skazanym na mocy wyroku Sądu Rejonowego w Gliwicach z dnia 10 stycznia 2006 r. sygn. akt III K 996/05 za przestępstwo z art. 280 § 1 k.k., art. 158 § 1 k.k., art. 275 § 1 k.k., art. 276 k.k. i art. 278 § 5 k.k., przy zastos. art. 11 § 2 k.k. na karę 2 lat i 10 miesięcy pozbawienia wolności oraz z art. 280 § 1 k.k., art. 275 § 1 k.k., art. 276 k.k. i art. 278 § 5 k.k. przy zastos. art. 11 § 2 k.k. na karę 2 lat pozbawienia wolności, które to kary odbywał w ramach orzeczonej wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Gliwicach z dnia 06 lutego 2009 r. sygn. akt III K 1112/08 kary łącznej 4 lat i 3 miesięcy pozbawienia wolności w okresie od 18 maja 2005 r. do 27 października 2006 r. oraz od 27 października 2007 r. do 18 sierpnia 2010 r., tj. przestępstwo z art. 281 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.,

III. w dniu 14 września 2012 r. w K. przywłaszczył sobie na szkodę R. S. uprzednio powierzoną mu rzecz ruchomą w postaci telefonu komórkowego marki H. (...) o wartości około 1.200,- złotych, przy czym czynu tego dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa, będąc uprzednio skazanym na mocy wyroku Sądu Rejonowego w Gliwicach z dnia 10 stycznia 2006 r. sygn. akt III K 996/05 za przestępstwo z art. 280 § 1 k.k., art. 158 § 1 k.k., art. 275 § 1 k.k., art. 276 k.k. i art. 278 § 5 k.k., przy zastos. art. 11 § 2 k.k. na karę 2 lat i 10 miesięcy pozbawienia wolności oraz z art. 280 § 1 k.k., art. 275 § 1 k.k., art. 276 k.k. i art. 278 § 5 k.k. przy zastos. art. 11 § 2 k.k. na karę 2 lat pozbawienia wolności, które to kary odbywał w ramach orzeczonej wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Gliwicach z dnia 06 lutego 2009 r. sygn. akt III K 1112/08 kary łącznej 4 lat i 3 miesięcy pozbawienia wolności w okresie od 18 maja 2005 r. do 27 października 2006 r. oraz od 27 października 2007 r. do 18 sierpnia 2010 r., tj. przestępstwo z art. 284 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.,

IV. w dniu 22 września 2012 r. w K., działając wspólnie w porozumieniu z S. S. posługując się nożem po uprzednim użyciu przemocy wobec M. S. polegającej na przewróceniu wymienionego na ziemię, przyciskaniu go do podłoża, szarpaniu oraz ugodzenia nożem zabrał w celu przywłaszczenia na szkodę wskazanego pokrzywdzonego telefonu komórkowy marki S. (...) o wartości 300,- złotych, przy czym na skutek swojego działania spowodował powstanie u pokrzywdzonego obrażenia w postaci rany klutej powłok brzucha w okolicy prawego łuku żebrowego o szerokości około 1 cm i głębokości około 5 cm biegnącej skośnie ku górze i w lewą stronę w kierunku okolicy mostkowej nie penetrującej do jam ciała, które to obrażenie skutkowało naruszeniem czynności narządów ciała pokrzywdzonego na okres nie przekraczający siedmiu dni, przy czym czynu tego dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa, będąc uprzednio skazanym na mocy wyroku Sądu Rejonowego w Gliwicach z dnia 10 stycznia 2006 r. sygn. akt III K 996/05 za przestępstwo z art. 280 § 1 k.k., art. 158 § 1 k.k., art. 275 § 1 k.k., art. 276 k.k. i art. 278 § 5 k.k., przy zastos. art. 11 § 2 k.k. na karę 2 lat i 10 miesięcy pozbawienia wolności oraz z art. 280 § 1 k.k., art. 275 § 1 k.k., art. 276 k.k. i art. 278 § 5 k.k. przy zastos. art. 11 § 2 k.k. na karę 2 lat pozbawienia wolności, które to kary odbywał w ramach orzeczonej wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Gliwicach z dnia 06 lutego 2009 r. sygn. akt III K 1112/08 kary łącznej 4 lat i 3 miesięcy pozbawienia wolności w okresie od 18 maja 2005 r. do 27 października 2006 r. oraz od 27 października 2007 r. do 18 sierpnia 2010 r., tj. przestępstwo z art. 280 § 2 k.k. i art. 157 § 2 k.k. przy zastos. art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.;

V. w dniu 22 września 2012 r. w K. po uprzednim użyciu przemocy wobec B. M. polegającej na popchnięciu wymienionej zabrał w celu przywłaszczenia na szkodę wskazanej pokrzywdzonej torebkę damską o wartości około

30,- zł, w której znajdował się telefon komórkowy marki S. (...) o wartości około 500,- złotych, parasol o wartości 20,- złotych, a także portfel skórzany o wartości około 40,- złotych z zawartością dowodu osobistego, karty NFZ, karty bankomatowej (...), karty kredytowej T. oraz banknotu o nominale 50.000,- starych złotych i wartości około 50,- złotych, przy czym czynu tego dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa, będąc uprzednio skazanym na mocy wyroku Sądu Rejonowego w Gliwicach z dnia 10 stycznia 2006 r. sygn.. akt III K 996/05 za przestępstwo z art. 280 § 1 k.k., art. 158 § 1 k.k., art. 275 § 1 k.k., art. 276 k.k. i art. 278 § 5 k.k., przy zastos. art. 11 § 2 k.k. na karę 2 lat i 10 miesięcy pozbawienia wolności oraz z art. 280 § 1 k.k., art. 275 § 1 k.k., art. 276 k.k. i art. 278 § 5 k.k. przy zastos. art. 11 § 2 k.k. na karę 2 lat pozbawienia wolności, które to kary odbywał w ramach orzeczonej wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Gliwicach z dnia 06 lutego 2009 r. sygn. akt III K 1112/08 kary łącznej 4 lat i 3 miesięcy pozbawienia wolności w okresie od 18 maja 2005 r. do 27 października 2006 r. oraz od 27 października 2007 r. do 18 sierpnia 2010 r., tj. o przestępstwo z art. 280 § 1 k.k. i art. 278 § 5 k.k., art. 275 § 1 k.k. i art. 276 k.k. przy zastos. art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.;

- S. S. o to, że:

VI. w nieustalonej dacie pomiędzy dniem 15 czerwca 2012 roku a dniem 15 września 2012 roku w K., działając wspólnie i w porozumieniu z dwoma nieletnimi, po uprzednim odgięciu kraty i skobla z kłódką włamał się do wnętrza kontenera należącego do J. J.służącego do przechowywania towarów handlowych skąd zabrał w celu przywłaszczenia skrzynkę z jajkami oraz zgrzewkę napoju R. Buli o łącznej wartości około 250,- złotych na szkodę wymienionego pokrzywdzonego, tj. o przestępstwo z art. 279 § 1 k.k.,

VII. w dniu 18 sierpnia 2012 r. w K., działając wspólnie i w porozumieniu z nieletnim D. W., który posługiwał się nożem, usiłował doprowadzić A. N. do stanu bezbronności i zabrać w celu przywłaszczenia na szkodę wymienionego rzeczy ruchome o wartości majątkowej w postaci pieniędzy, lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na postawę pokrzywdzonego, który nie wydał żądanych przedmiotów, przy czym na skutek działania drugiego ze sprawców pokrzywdzony doznał obrażeń w postaci trzech ran kłutych powłok brzucha – prawej okolicy bocznej oraz rany kłutej powłok klatki piersiowej na wysokości lewej łopatki nie penetrujących do jam ciała, które to obrażenia skutkowały naruszeniem czynności narządów ciała pokrzywdzonego na okres nie przekraczający siedmiu dni, tj. przestępstwo z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 280 § 2 k.k.,

VIII. w dniu 08 września 2012 r. w G., działając wspólnie i w porozumieniu z R. B., po uprzednim użyciu przemocy wobec Z. I. polegającej na popchnięciu wymienionej, przewróceniu jej na ziemię oraz szarpaniu zabrał w celu przywłaszczenia na szkodę wskazanej pokrzywdzonej siatkę, w której znajdował się portfel o wartości około 50,- złotych z zawartością pieniędzy w kwocie 102,- złotych, dowodu osobistego, legitymacji rencisty, karty NFZ oraz karty klienta T., tj. o przestępstwo z art. 280 § 1 k.k., art. 275 § 1 k.k., i art. 276 k.k. przy zastos. art. 11 § 2 k.k.,

IX. w dniu 08 września 2012 r. w G., działając wspólnie i w porozumieniu z R. B., po uprzednim dokonaniu zaboru w celu przywłaszczenia na szkodę Z. Z. pieniędzy w kwocie 80,- zł w celu utrzymania się w posiadaniu wskazanej kwoty pieniężnej bezpośrednio po kradzieży użył wobec wskazanej pokrzywdzonej przemocy polegającej na uderzeniu jej drzwiami toalety Toi Toi, w wyniku czego wymieniona upadła i doznał obrażeń w postaci dużego obrzęku, wylewu do powłok, otarć powierzchniowych naskórka 1/3 obwodu przedramienia prawego z otarciem naskórka, które to obrażenia skutkowały naruszeniem czynności narządów ciała pokrzywdzonej na okres nie przekraczający siedmiu dni, tj. przestępstwo z art. 281 k.k. i art. 157 § 2 k.k. przy zastos. art. 11 § 2 k.k.,

X. w dniu 22 września 2012 r. w K., działając wspólnie w porozumieniu z R. B., który posłużył się nożem, po uprzednim użyciu przemocy wobec M. S. polegającej na przewróceniu wymienionego na ziemię, przyciskaniu go do podłoża oraz szarpaniu zabrał w celu przywłaszczenia na szkodę pokrzywdzonego telefon komórkowy marki S. (...) o wartości 300,- złotych, przy czym na skutek działania drugiego ze sprawców pokrzywdzony doznał obrażenia w postaci rany kłutej powłok brzucha w okolicy prawego łuku żebrowego o szerokości około 1 cm i głębokości około 5 cm biegnącej skośnie ku górze i w lewą stronę w kierunku okolicy mostkowej nie penetrującej do jam ciała, które to obrażenie skutkowało

naruszeniem czynności narządów ciała pokrzywdzonego na okres nie przekraczający siedmiu dni, tj. przestępstwo z art. 280 § 2 k.k.,

XI. w dniu 22 września 2012 r. w K. przyjął i pomógł do ukrycia pochodzącej z przestępstwa rozboju na szkodę B. M. torebki damskiej o wartości około 30,- zł, w której znajdował się telefon komórkowy marki S. (...) o wartości około 500,- złotych, parasol o wartości 20,- złotych, o których rzeczach wiedział, że pochodzą z opisanego czynu zabronionego, tj. o przestępstwo z art. 291 § 1 k.k.;

- **D. W.** o to, że:

XII. w dniu 18 sierpnia 2012 r. w K., działając wspólnie i w porozumieniu z inną osobą, posługując się nożem, którym zadawał A. N. uderzenia, usiłował doprowadzić wymienionego do stanu bezbronności i zabrać w celu przywłaszczenia na jego szkodę rzeczy ruchome o wartości majątkowej w postaci pieniędzy, lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na postawę pokrzywdzonego, który nie wydał żądanych przedmiotów, przy czym na skutek swojego działania spowodował powstanie u pokrzywdzonego obrażeń w postaci trzech ran klutych powłok brzucha – prawej okolicy bocznej oraz rany klutej powłok klatki piersiowej na wysokości lewej łopatki nie penetrujących do jam ciała, które to obrażenia skutkowały naruszeniem czynności narządów ciała pokrzywdzonego na okres nie przekraczający siedmiu dni, tj. przestępstwo z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 280 § 2 k.k.

- w punkcie 1 - uznano **oskarżonego R. B.** za winnego zarzucanych mu w punktach I i V czynów, których dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa, będąc uprzednio skazanym na mocy wyroku Sądu Rejonowego w Gliwicach z dnia 10 stycznia 2006 r. sygn. akt III K 996/05 za przestępstwa z art. 280 § 1 k.k., art. 158 § 1 k.k., art. 275 § 1 k.k., art. 276 k.k. i art. 278 § 5 k.k. przy zastos. art. 11 § 2 k.k. na karę 2 lat i 10 miesięcy pozbawienia wolności oraz z art. 280 § 1 k.k., art. 275 § 1 k.k., art. 276 k.k. i art. 278 § 5 k.k. przy zastos. art. 11 § 2 k.k. na karę 2 lat pozbawienia wolności, które to kary odbywał w ramach orzeczonej wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Gliwicach z dnia 06 lutego 2009 r. sygn. akt III K 1112/08 kary łącznej 4 lat i 3 miesięcy pozbawienia wolności w okresie od 18 maja 2005 r. do 27 października 2006 r. oraz od 27 października 2007 r. do 18 sierpnia 2010 r., ustalając, iż działał w warunkach ciągu przestępstw, w podobny sposób, w krótkich odstępach czasu, a każdy z czynów wyczerpał znamiona przestępstwa z art. 280 § 1 k.k., art. 275 § 1 k.k. i art. 276 k.k. przy zastos. art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to na zasadzie art. 280 § 1 k.k. przy zastos. art. 11 § 3 k.k. i art. 91 § 1 k.k. skazano oskarżonego na karę 5 lat pozbawienia wolności;
- w punkcie 2 – uznano oskarżonego R. B. za winnego popełnienia zarzucanego mu w punkcie II czynu, którego dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa, będąc uprzednio skazanym na mocy wyroku Sądu Rejonowego w Gliwicach z dnia 10 stycznia 2006 r. sygn. akt III K 996/05 za przestępstwa z art. 280 § 1 k.k., art. 158 § 1 k.k., art. 275 § 1 k.k., art. 276 k.k. i art. 278 § 5 k.k. przy zastos. art. 11 § 2 k.k. na karę 2 lat i 10 miesięcy pozbawienia wolności oraz z art. 280 § 1 k.k., art. 275 § 1 k.k., art. 276 k.k. i art. 278 § 5 k.k. przy zastos. art. 11 § 2 k.k. na karę 2 lat pozbawienia wolności, które to kary odbywał w ramach orzeczonej wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Gliwicach z dnia 06 lutego 2009 r. sygn. akt III K 1112/08 kary łącznej 4 lat i 3 miesięcy pozbawienia wolności w okresie od 18 maja 2005 r. do 27 października 2006 r. oraz od 27 października 2007 r. do 18 sierpnia 2010 r., czym wyczerpał znamiona przestępstwa z art. 281 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to na zasadzie art. 281 k.k. skazano oskarżonego na karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności;
- w punkcie 3 - uznano oskarżonego R. B. za winnego popełnienia zarzucanego mu w punkcie III czynu, którego dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa, będąc uprzednio skazanym na mocy wyroku Sądu Rejonowego w Gliwicach z dnia 10 stycznia 2006 r. sygn. akt III K 996/05 za przestępstwa z art. 280 § 1 k.k., art. 158 § 1 k.k., art. 275 § 1 k.k., art. 276 k.k. i art. 278 § 5 k.k. przy zastos. art. 11 § 2 k.k. na karę 2 lat i 10 miesięcy pozbawienia wolności oraz z art. 280 § 1 k.k., art. 275 § 1 k.k., art. 276 k.k. i art. 278 § 5 k.k. przy zastos. art. 11 § 2 k.k. na karę 2 lat pozbawienia wolności, które to kary odbywał w ramach orzeczonej wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Gliwicach z dnia 06 lutego 2009 r. sygn. akt III K 1112/08 kary łącznej 4 lat i 3 miesięcy pozbawienia wolności w okresie od 18 maja 2005 r. do 27 października 2006 r. oraz od 27 października 2007 r.

do 18 sierpnia 2010 r., czym wyczerpał znamiona przestępstwa z art. 284 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to na zasadzie art. 284 § 2 k.k. skazano oskarżonego na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności;

- w punkcie 4 - uznano oskarżonego R. B. za winnego popełnienia zarzucanego mu w punkcie IV czynu, którego dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa, będąc uprzednio skazanym na mocy wyroku Sądu Rejonowego w Gliwicach z dnia 10 stycznia 2006 r. sygn. akt III K 996/05 za przestępstwa z art. 280 § 1 k.k., art. 158 § 1 k.k., art. 275 § 1 k.k., art. 276 k.k. i art. 278 § 5 k.k. przy zastos. art. 11 § 2 k.k. na karę 2 lat i 10 miesięcy pozbawienia wolności oraz z art. 280 § 1 k.k., art. 275 § 1 k.k., art. 276 k.k. i art. 278 § 5 k.k. przy zastos. art. 11 § 2 k.k. na karę 2 lat pozbawienia wolności, które to kary odbywał w ramach orzeczonej wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Gliwicach z dnia 06 lutego 2009 r. sygn. akt III K 1112/08 kary łącznej 4 lat i 3 miesięcy pozbawienia wolności w okresie od 18 maja 2005 r. do 27 października 2006 r. oraz od 27 października 2007 r. do 18 sierpnia 2010 r., czym wyczerpał znamiona przestępstwa z art. 280 § 2 k.k. i art. 157 § 2 k.k. przy zastos. art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to na zasadzie art. 280 § 2 k.k. przy zastos. art. 11 § 3 k.k. skazano oskarżonego na karę 4 lat pozbawienia wolności;
- w punkcie 5 – na mocy art. 86 § 1 k.k. i art. 91 § 2 k.k. orzeczono wobec oskarżonego B. karę łączną 8 lat pozbawienia wolności;
- w punkcie 6 – na mocy art. 63 § 1 k.k. zaliczono oskarżonemu R. B. na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 08.09.2012 r. do dnia 10.09.2012 r., od dnia 22.09.2012 r. do dnia 15.01.2013 r. i od dnia 30.01.2013 r. do dnia 03.06.2014 r.;
- w punkcie 7 – uznano **oskarżonego S.S.** za winnego popełnienia zarzucanego mu w punkcie VI czynu, czym wyczerpał znamiona przestępstwa z art. 279 § 1 k.k. i za to na zasadzie art. 279 § 1 k.k. skazano oskarżonego na karę 1 roku pozbawienia wolności;
- w punkcie 8 – uznano oskarżonego S.S. za winnego popełnienia zarzucanych mu w punktach VII i X czynów, ustalając, iż działał w warunkach ciągu przestępstw, w podobny sposób, w krótkich odstępach czasu oraz, że czyn z punktu VII - wyczerpał znamiona przestępstwa z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 280 § 2 k.k., a czyn z punktu X - przestępstwa z art. 280 § 2 k.k. i za to na zasadzie art. 280 § 2 k.k. skazano oskarżonego na jedną karę 4 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności;
- w punkcie 9 – uznano oskarżonego S. S. za winnego popełnienia zarzucanego mu w punkcie VIII czynu, czym wyczerpał znamiona przestępstwa z art. 280 § 1 k.k., art. 275 § 1 k.k., art. 276 k.k. przy zastos. art. 11 § 2 k.k. i za to na zasadzie art. 280 § 1 k.k. przy zastos. art. 11 § 3 k.k. skazano oskarżonego na karę 2 lat pozbawienia wolności;
- w punkcie 10 - uznano oskarżonego S. S. za winnego popełnienia zarzucanego mu w punkcie IX czynu, czym wyczerpał znamiona przestępstwa z art. 281 k.k. i art. 157 § 2 k.k. przy zastos. art. 11 § 2 k.k. i za to na zasadzie art. 281 k.k. przy zastos. art. 11 § 3 k.k. skazano oskarżonego na karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności;
- w punkcie 11 - uznano oskarżonego S.S. za winnego popełnienia zarzucanego mu w punkcie XI czynu, czym wyczerpał znamiona przestępstwa z art. 291 § 1 k.k. i za to na zasadzie art. 291 § 1 k.k. skazano oskarżonego na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności;
- w punkcie 12 - na mocy art. 85 k.k. i art. 91 § 2 k.k. - orzeczono wobec oskarżonego S. karę łączną 5 lat pozbawienia wolności;
- w punkcie 13 - na mocy art. 63 § 1 k.k. - zaliczono oskarżonemu na poczet kary łącznej pozbawienia wolności okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 08.09.2012 r. do dnia 10.09.2012 r. i od dnia 22.09.2012 r. do dnia 03.06.2014 r.;
- w punkcie 14 – uznano **oskarżonego D. W.** za winnego popełnienia zarzucanego mu w punkcie XII czynu, czym wyczerpał znamiona przestępstwa z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 280 § 2 k.k. i art. 157 § 2 k.k. przy zastos. art. 11 §

2 k.k. i za to na zasadzie art. 14 § 1 k.k. w zw. z art. 280 § 2 k.k. przy zastos. art. 11 § 3 k.k. skazano oskarżonego na karę 3 lat pozbawienia wolności;

- w punkcie 15 - na mocy art. 63 § 1 k.k. zaliczono oskarżonemu W. na poczet kary pozbawienia wolności okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 17.01.2013 r. do dnia 03.06.2014 r.;
- w punkcie 16- na zasadzie art. 44 § 2 k.k. orzeczono przepadek dowodu rzeczowego w postaci noża;
- w punkcie 17 – zasądzono na rzecz obrońców z urzędu należne im wynagrodzenie z tytułu pomocy prawnej udzielonej oskarżonym z urzędu;
- w punkcie 18 – na zasadzie art. 624 § 1 k.p.k. i art. 17 ust. 1 ustawy o opłatach w sprawach karnych - zwolniono oskarżonych od ponoszenia kosztów sądowych, obciążając nimi Skarb Państwa.

Wyrok ten zaskarżyli prokurator oraz obrońcy oskarżonych B., S. i W..

Obrońca oskarżonego R. B., na zasadzie art. 425 § 1 i 2 k.p.k. oraz art. 444 k.p.k., zaskarżył wyrok w całości na korzyść oskarżonego B., zarzucając mu:

I. obrazę przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść orzeczenia tj.

a) art. 7 k.p.k. poprzez jego niezastosowanie i dokonanie oceny materiału dowodowego w sposób dowolny, bez uwzględnienia zasad prawidłowego rozumowania, wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego przejawiające się w:

- odmowie przyznania waloru wiarygodności wyjaśnieniom oskarżonego R. B. w zakresie jakim dotyczyły one: wyrwania torebek/siatek pokrzywdzonym Z. I. oraz B. M. bez użycia przemocy nakierowanej na pokrzywdzone, zniszczenia telefonu komórkowego należącego do R. S. oraz przebiegu czynu popełnionego na szkodę pokrzywdzonego M. S., w szczególności w zakresie ustalenia kto posługiwał się nożem i czy jego użycie było zaplanowane przez wszystkich sprawców,

- odmowie przyznania waloru wiarygodności wyjaśnieniom oskarżonego S.S. w zakresie dotyczącym przebiegu czynów popełnionych wspólnie z oskarżonym R. B. na szkodę pokrzywdzonych Z. I., Z. Z. i nakierowania zamiaru ich sprawców na zabór rzeczy w celu przywłaszczenia, bez stosowania przemocy wymierzonej w posiadaczy ww. rzeczy oraz w odniesieniu do czynu popełnionego na szkodę M. S. w zakresie w jakim oskarżony wyjaśniał, że to on posługiwał się w trakcie czynu nożem bez wiedzy oskarżonego R. B.;

b) art. 424 § 1 k.p.k. poprzez nieprawidłowe sporządzenie uzasadnienia do zaskarżonego wyroku i niewskazanie w nim w oparciu o jakie dowody Sąd ustalił, że to oskarżony R. B. posiadał nóż i posługiwał się nim dokonując czynu zabronionego na szkodę M. S.;

II. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na treść orzeczenia, polegający na przyjęciu, że oskarżony B.:

a) działając wspólnie i w porozumieniu z oskarżonym S. w dniu 08.09.2012 r. w G. dopuścił się przestępstwa polegającego na użyciu przemocy tj. popchnięciu pokrzywdzonej Z. I., przewrócenia jej na ziemię oraz szarpaniu, a następnie zabraniu w celu przywłaszczenia siatki w której znajdował się portfel o wartości około 50,- zł z zawartością pieniędzy w kwocie 102,- zł, dowodu osobistego, legitymacji rencisty, karty NFZ oraz karty klienta (...), tj. przestępstwa z art. 280 § 1 k.k., art. 275 § 1 k.k. oraz art. 276 k.k.,

podczas gdy zebrany w sprawie materiał dowodowy nie daje podstaw do przyjęcia, że oskarżony używał w stosunku do pokrzywdzonej przemocy, ograniczając się jedynie do zaboru w celu przywłaszczenia siatki, w której znajdował się portfel o wartości około 5 zł z zawartością pieniędzy w kwocie 102 zł, dowodu osobistego, legitymacji rencisty, karty

NFZ oraz karty Klienta (...) i że dokonując zaboru ww. przedmiotów oddziaływał wyłącznie na rzeczy ruchome, bez skierowania przemocy wobec ich posiadacza;

b) działając wspólnie i w porozumieniu z oskarżonym S. w dniu 22 września 2012 r. w K. dopuścił się przestępstwa polegającego na użyciu przemocy wobec M. S., która przybrała postać przewrócenia wymienionego pokrzywdzonego na ziemię, przyciskania go do podłoża, szarpania oraz ugodzenia nożem, a następnie zabranii w celu przywłaszczenia na szkodę pokrzywdzonego telefonu komórkowego marki S. (...) o wartości 300,- zł, przy czym na skutek swojego działania spowodował powstanie u pokrzywdzonego obrażenia w postaci rany klutej powłok brzucha w okolicy prawego łuku żebrowego o szerokości około 1 cm i głębokości około 5 cm biegnącej skośnie ku górze i w lewą stronę w kierunku okolicy mostkowej nie penetrującej do jam ciała, które to obrażenie skutkowało naruszeniem czynności narządów ciała pokrzywdzonego na okres nie przekraczający siedmiu dni, tj. przestępstwa z art. 280 § 2 k.k., art. 157 § 2 k.k.,

podczas gdy zebrany w sprawie materiał dowodowy nie daje podstaw do przyjęcia, że to oskarżony R. B. używając przemocy wobec pokrzywdzonego posługiwał się nożem i ugodził nim M. S., jak również nie daje podstaw do uznania, że zarzucany czyn został popełniony w porozumieniu ze współoskarżonym S. S., a więc że oskarżony B. obejmował swoją świadomością zamiar uczestniczenia w czynie wypełniającym znamiona art. 280 § 2 k.k.,

c) w dniu 22 września 2012 r. w K. po uprzednim użyciu przemocy wobec B. M. polegającej na pchnięciu wymienionej pokrzywdzonej zabrał w celu przywłaszczenia na jej szkodę torebkę damską o wartości ok. 30,- zł, w której znajdował się telefon komórkowy marki S. (...) o wartości około 500,- zł, parasol o wartości ok. 20,- zł, a także portfel skórzany o wartości ok. 40,- zł z zawartością dowodu osobistego, karty NFZ, karty bankomatowej (...), karty kredytowej (...) oraz banknotu o nominale 50.000,- starych złotych i wartości 50,- zł, tj. przestępstwa z art. 280 § 1 k.k., art. 278 § 5 k.k., art. 275 § 1 k.k., art. 276 k.k.,

podczas gdy zebrany w sprawie materiał dowodowy nie daje podstaw do przyjęcia, że oskarżony używał w stosunku do pokrzywdzonej przemocy, ograniczając się jedynie do zaboru w celu przywłaszczenia torebki damskiej o wartości około 30,- zł, w której znajdował się telefon komórkowy marki S. (...) o wartości ok. 500,- zł, parasol o wartości ok. 20,- zł, a także portfel skórzany o wartości ok. 40,- zł z zawartością dowodu osobistego, karty NFZ, karty bankomatowej (...) karty kredytowej (...) oraz banknotu o nominale 50.000,- starych złotych i wartości ok. 50 zł i że dokonując zaboru ww. przedmiotów oddziaływał wyłącznie na rzeczy ruchome, bez skierowania przemocy wobec ich posiadacza;

d) w dniu 14 września 2012 r. w K. przywłaszczył sobie na szkodę R. S. uprzednio powierzoną mu rzecz ruchomą w postaci telefonu komórkowego marki H. (...) o wartości około 1.200,- zł, tj. przestępstwa z art. 284 § 2 k.k.,

podczas gdy zebrany w sprawie materiał dowodowy nie daje podstaw do przyjęcia, że oskarżony przywłaszczył sobie ww. rzecz ruchomą, a jedynie, że ww. telefon komórkowy został zniszczony;

e) działając wspólnie i w porozumieniu z oskarżonym S. w dniu 08 września 2012 r. w G. dopuścił się przestępstwa polegającego na dokonaniu zaboru w celu przywłaszczenia na szkodę Z. Z. pieniędzy w kwocie 80,- zł, a następnie w celu utrzymania się w posiadaniu wskazanej kwoty pieniężnej bezpośrednio po kradzieży użył wobec wskazanej pokrzywdzonej przemocy polegającej na uderzeniu jej drzwiami toalety Toi Toi, w wyniku czego wymieniona upadła i doznała obrażeń w postaci dużego obrzęku, wylewu do powłok, otarć powierzchniowych naskórka 1/3 obwodu przedramienia prawego z bólem uciskowym, stłuczenia nadgarstka i przedramienia prawego z otarciem naskórka, które to obrażenia skutkowały naruszeniem czynności narządów ciała pokrzywdzonej na okres nie przekraczający siedmiu dni, tj. przestępstwa z art. 281 k.k.,

podczas gdy zebrany w sprawie materiał dowodowy nie daje podstaw do przyjęcia, że oskarżony świadomie użył wobec pokrzywdzonej przemocy w celu utrzymania się w posiadaniu skradzionej rzeczy poprzez utworzenie sobie drogi ucieczki, a jedynie wskazuje, że doszło do zaboru rzeczy ruchomej w celu przywłaszczenia.

W oparciu o te zarzuty na podstawie art. 437 k.p.k. :

1. w zakresie czynów przypisanych oskarżonemu w punkcie 1 zaskarżonego wyroku popełnionych na szkodę Z. I. oraz B. M. wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez przypisanie oskarżonemu B. w miejsce czynu wypełniającego znamiona przestępstwa z art. 280 § 1 k.k. sprawstwa czynu opisanego w art. 278 § 1 k.k. i wymierzenie za to kary pozbawienia wolności w dolnej granicy ustawowego zagrożenia;

2. w zakresie czynu przypisanego oskarżonemu w punkcie 2 zaskarżonego wyroku popełnionego na szkodę Z. Z., wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uznanie oskarżanego winnym popełnienia wykroczenia z art. 119 § 1 k.w. w miejsce przypisanego przestępstwa z art. 280 § 1 k.k. i wymierzenie za to kary grzywny;

3. w zakresie czynu przypisanego oskarżonemu w punkcie 4 zaskarżonego wyroku popełnionego na szkodę M. S. wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez przypisanie mu w miejsce czynu z art. 280 § 2 k.k. sprawstwa czynu opisanego w art. 280 § 1 k.k. i wymierzenie za to kary pozbawienia wolności w dolnej granicy ustawowego zagrożenia;

4. w zakresie czynu przypisanego oskarżonemu w punkcie 3 zaskarżonego wyroku popełnionego na szkodę R. S. wniósł o uchylenie wyroku na podstawie art. 439 § 1 pkt. 9 k.p.k. i umorzenie postępowania w oparciu o art. 17 § 1 pkt. 10 k.p.k.

ewentualnie

wniósł o uchylenie wyroku w całości oraz o przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi pierwszej instancji.

Obrońca oskarżonego S. S. na zasadzie art. 444 k.p.k., zaskarżył wyrok w zakresie punktu 10 oraz w części dotyczącej orzeczenia o karze na korzyść oskarżonego, zarzucając orzeczeniu, na zasadzie art. 427 § 2 k.p.k. i art. 438 pkt. 1 k.p.k., obrazę prawa materialnego tj. art. 281 § 1 k.k. poprzez jego błędne zastosowanie tj. przyjęcie błędnej kwalifikacji prawnej czynu i uznanie, iż oskarżony dopuścił się przestępstwa z art. 281 k.k. tymczasem zachowanie oskarżonego wypełnia tylko znamiona wykroczenia z art. 119 § 1 k.w.

Na zasadzie art. 427 § 2 k.p.k. i art. 438 pkt. 2 k.p.k. orzeczeniu zarzucił naruszenie przepisów postępowania, które miało wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, tj.:

- art. 4 k.p.k. poprzez uwzględnienie jedynie okoliczności przemawiających na niekorzyść oskarżonego i całkowitym pominięciu okoliczności dla niego korzystnych;

- art. 7 k.p.k. poprzez dowolną ocenę zgromadzonego materiału dowodowego stojącą w sprzeczności z zasadami doświadczenia życiowego jak również z zasadami logicznego rozumowania.

Na zasadzie art. 438 pkt. 4 k.p.k. orzeczeniu temu zarzucił w części dotyczącej orzeczenia o karze rażącą jej niewspółmierność wyrażającą się w wymierzonej oskarżonemu karze w postaci:

- 1 roku pozbawienia wolności za zarzucany mu czyn w punkcie VI wyroku;

- 4 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności za zarzucane mu czyny w punkcie VII i X wyroku;

- 2 lat pozbawienia wolności za zarzucany mu czyn w punkcie VIII wyroku;

- 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności za zarzucany mu czyn w punkcie IX wyroku;

- 6 miesięcy pozbawienia wolności za zarzucany mu czyn w punkcie XI wyroku;

- kary łącznej 5 lat pozbawienia wolności.

Na zasadzie art. 427 § 1 k.p.k. i art. 437 § 2 k.p.k. wniósł o:

- zmianę wyroku w punkcie 10 poprzez przyjęcie, iż oskarżony dopuścił się wykroczenia z art. 119 § 1 k.w. oraz przestępstwa z art. 157 § 2 k.k., a nie przestępstwa z art. 281 k.k. w zw. z art. 157 § 2 k.k. przy zastosowaniu art. 11 § 2 k.k.;

- zmianę zaskarżonego wyroku w części dotyczącej orzeczenia o karze poprzez wymierzenie oskarżonemu kar w postaci:

- 3 lat pozbawienia wolności za zarzucane mu czyny w punkcie VII i X wyroku;
- 4 miesięcy ograniczenia wolności za zarzucany mu czyn w punkcie IX wyroku tj. kradzież z art. 119 § 1 k.w.;
- 6 miesięcy ograniczenia wolności za zarzucany mu czyn w punkcie IX wyroku tj. średni i lekki uszczerbek ciała z art. 157 § 2 k.k., jeżeliby Sąd uznał, że czyn ten należy rozpoznać w niniejszym postępowaniu;
- 3 miesięcy pozbawienia wolności za zarzucany mu czyn w punkcie XI wyroku;
- kary łącznej 3 lat pozbawienia wolności przy uwzględnieniu art. 60 § 1 k.k.

Obrońca oskarżonego D. W., na zasadzie art. 425 § 1 i art. 444 k.p.k., zaskarżył wyrok na korzyść oskarżonego w części dotyczącej orzeczenia o karze, zarzucając mu:

1. rażąco niewspółmierność (surowość) orzeczonej w stosunku do oskarżonego kary 3 lat pozbawienia wolności, poprzez nie zastosowanie nadzwyczajnego złagodzenia kary w stosunku do oskarżonego i warunkowego jej zawieszenia na odpowiedni okres próby;
2. błąd w ustaleniach faktycznych polegający na uznaniu, iż w okolicznościach niniejszej sprawy nie ma podstaw do zastosowania w stosunku do oskarżonego D. W. instytucji nadzwyczajnego złagodzenia kary, a w następstwie jej warunkowego zawieszenia pomimo tego, iż oskarżony: jest osobą bardzo młodą, nie był karany, szczerze przyznał się do winy i nie utrudniał postępowania karnego, w postępowaniu dążył do pojednania się z pokrzywdzonym, nawet najniższa kara jest niewspółmiernie surowa.

Na zasadzie art. 427 § 1 k.p.k. w zw. z art. 437 k.p.k. apelujący wniósł o zmianę wyroku poprzez nadzwyczajne złagodzenie kary pozbawienia wolności orzeczonej w stosunku do oskarżonego z uwzględnieniem art. 54 § 1 k.k. i art. 60 § 1 k.k., a następnie orzeczenie jej z warunkowym zawieszeniem wykonania połączonym z obowiązkiem wynikającym z art. 72 k.k. tj. informowania kuratora o przebiegu okresu próby oraz obowiązkiem wynikającym z art. 73 k.k., ewentualnie o uchylenie wyroku i przekazanie do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Prokurator zaskarżając na zasadzie art. 425 § 1 i 2 k.p.k. oraz art. 444 k.p.k. wyrok w części dotyczącej orzeczenia o karze wobec oskarżonego S. S. na jego niekorzyść i powołując się na art. 427 § 1 i 2 k.p.k. i art. 438 pkt. 1 k.p.k. zarzucił:

- I. obrazę prawa materialnego, a to art. 91 § 1 k.k. poprzez jego niezastosowanie w punkcie 8 części dyspozytywnej wyroku, w którym sąd uznał, że oskarżony S.S. zarzucanych mu w punktach VII i X czynów dopuścił się w warunkach ciągu przestępstw, jednak w podstawie wymiaru kary nie wskazał art. 91 § 1 k.k. w zw. z art. 280 § 2 k.k., pomimo, że miał taki obowiązek;
- II. obrazę prawa materialnego, a to art. 85 k.k. poprzez jego powołanie przy wymiarze kary łącznej w punkcie 12 części dyspozytywnej wyroku obok art. 91 § 2 k.k., co stanowi obrazę art. 85 k.k., albowiem zakresy zastosowania norm określających instytucję realnego zbiegu przestępstw (art. 85) oraz ciągu przestępstw (art. 91) zostały zakreślone w taki sposób, że ich pola nie pozostają w stosunku krzyżowania.

Na podstawie tych zarzutów wniósł o:

- I. zmianę wyroku w części dotyczącej oskarżonego S. w ten sposób, że orzeczenie odnośnie kary łącznej za czyny zarzucane w punktach VII i X zostanie oparte o art. 91 § 1 k.k. w zw. z art. 280 § 2 k.k.;
- II. zmianę wyroku w części dotyczącej oskarżonego S. w ten sposób, że orzeczenie odnośnie kary łącznej wszystkich wymierzonych kar pozbawienia wolności zostanie oparte jedynie o art. 91 § 2 k.k.

Sąd Apelacyjny zważył co następuje:

Apelacja prokuratora jest zasadna, a w konsekwencji należało zaskarżony wyrok odnośnie oskarżonego S. skorygować w odpowiednim zakresie, przy uwzględnieniu zasadnych zastrzeżeń jakie w tym zakresie oskarżyciel publiczny zgłosił na rozprawie odwoławczej.

Z kolei skargi złożone przez obrońców co do zasady nie zyskały aprobaty Sądu Apelacyjnego, jednak uruchamiając kontrolę odwoławczą zaskarżonego wyroku okazały się być celowe, bo w ich efekcie doszło do zmiany zaskarżonego wyroku na korzyść oskarżonych B., S. i W..

Z uwagi na zakres apelacji obrońcy R. B. celowym jest całościowe przeprowadzenie kontroli zaskarżonego wyroku i zweryfikowanie trafności rozstrzygnięcia sądu pierwszej instancji w kontekście wszystkich podnoszonych zarzutów apelacyjnych. Wydaje się to tym bardziej uzasadnione, że zarzuty obrońców oskarżonych B. i S. w pewnej mierze są zbieżne co powoduje, iż powtarzanie tej samej argumentacji nie służyłoby przejrzystości motywów rozstrzygnięcia sądu odwoławczego.

W pierwszej kolejności odnosząc się do analizowanych zarzutów apelacyjnych sformułowanych przez obrońcę oskarżonego B., uznać należy, iż zarzuty błędu w ustaleniach faktycznych, spowodowanych naruszeniem zasady swobodnej oceny dowodów (art. 7 k.p.k.) nie zostały poparte racjonalnymi argumentami, a tym samym nie mogły okazać się skutecznymi. Oceniając zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, w tym wyjaśnienia oskarżonych, Sąd Okręgowy nie dopuścił się bowiem naruszenia zasady swobodnej oceny dowodów, a przedstawiony w pisemnych motywach wyroku tok rozumowania jest zgodny z zasadami logiki i doświadczenia życiowego. Ustalenia faktyczne dokonane przez sąd a quo generalnie są trafne i w przeważającej mierze zasługują na akceptację. W tym miejscu wskazać trzeba, że zarzut błędu w ustaleniach faktycznych nie może sprowadzać się tylko do zakwestionowania stanowiska sądu I instancji, czy też polemiki z jego ustaleniami, tak jak to ma miejsce w przypadku analizowanego środka odwoławczego, lecz powinien wskazywać nieprawidłowości w rozumowaniu sądu co do oceny okoliczności sprawy. Oczywistym bowiem jest, iż sama możliwość przeciwstawienia ustaleniom sądu odmiennego poglądu nie uzasadnia wniosku o popełnieniu błędu w ustaleniach faktycznych (por.: wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 19 maja 2009 r., AKa 73/09, KZS 2009/9/52).

Wbrew zarzutom obrońcy oskarżonego B. uzasadnienie skarżonego wyroku nie jest również obciążone obrazą przepisu art. 424 k.p.k., na którą można byłoby się skutecznie powoływać gdyby pisemne motywy zaskarżonego wyroku nie pozwalały znaleźć odpowiedzi na pytania o to, jakie fakty uznano za udowodnione lub nie udowodnione, na jakich oparto się dowodach, dlaczego nie uznano dowodów przeciwnych, w jaki sposób zakwalifikowano zachowanie oskarżonych i jakimi względami kierowano się wymierzając oskarżonym karę, czego w treści analizowanego środka odwoławczego nie wykazano, a stąd zarzut ten uznać należy za gołosłowny, gdyż nie został poparty żadnymi skonkretyzowanymi argumentami. Dodać trzeba, że uzasadnienie skarżonego wyroku sporządzone zostało w sposób systematyczny i przejrzysty, a Sąd Okręgowy dokonując ustaleń faktycznych i oceniając zgromadzony materiał dowodowy czynił to odrębnie do każdego z przestępstw zarzucanych oskarżonym.

Zauważyć przy tym należy, że choć apelujący odwołuje się do dwóch różnych przyczyn odwoławczych wymienionych z art. 438 pkt 2 i 3 k.p.k., to i tak posługuje się tą samą argumentacją. Formułując zarzut błędu w ustaleniach faktycznych w istocie rzeczy korzysta z tych samych zarzutów, które podnosił w ramach obrazę przepisów prawa procesowego.

Wobec charakteru zarzutów podnoszonych w analizowanej apelacji, w pierwszej kolejności odnieść trzeba się do tych, za pomocą których skarżący stara się wykazać wadliwość skarżonego wyroku, wynikającą z kwestionowania prawidłowości dokonanych ustaleń faktycznych w zakresie przypisanych R. B. w punkcie 1 wyroku czynów składających się na ciąg przestępstw z art. 280 § 1 k.k., a popełnionych na szkodę pokrzywdzonych Z. I. i B. M., co zdaniem skarżącego wynikało z błędnego stanowiska sądu a quo przyjmującego zastosowanie przez oskarżonego (współ z współoskarżonym S. w przypadku rozboju popełnionego na szkodę Z. I.) przemocy wobec osoby, podczas gdy zabór przedmiotów przestępstwa w obu tych wypadkach miał polegać wyłącznie na oddziaływaniu na rzeczy

ruchome (punkt II a i c apelacji), co z oczywistych względów miało również znaczenie dla odpowiedzialności karnej współoskarżonego S. S. za czyn przypisany mu w punkcie 9 zaskarżonego wyroku.

Sąd Apelacyjny nie podzielił tego stanowiska, albowiem z poczynionych przez sąd meriti ustaleń faktycznych jednoznacznie wynika, iż środkiem wiodącym do celu w postaci zaboru pokrzywdzonym M. i I. toreb, w każdym z tych analizowanych przypadków, było zastosowanie przemocy wobec napadniętych starszych kobiet. Dokonując przestępstwa na szkodę B. M. oskarżony B. zrealizował to z zamiarem samodzielnym, o czym pokrzywdzona już na etapie postępowania przygotowawczego, krótko po zdarzeniu z dnia 22 września 2011 r., wiernie i stanowczo zeznawała relacjonując, iż napastnik „zbliżył się do niej zza pleców, pchnął ją do przodu, w wyniku czego straciła równowagę i poleciała do przodu”, w efekcie czego sprawca zdołał jej wyrwać torebkę i zbiec (k. 41). Podobnej treści zeznania złożyła na dalszym etapie postępowania (k. 60, 790-791, 1266 v.), w świetle czego nie ma wątpliwości, iż oskarżony nie ograniczył się w tej napaści do pochwycenia i wyszarpięcia siłą przedmiotu kradzieży, ale ten etap jego zachowania poprzedzało właśnie zastosowanie przemocy wobec ofiary, która nie musi być przecież wynikiem użycia znacznej siły. Powyższe znajduje oparcie z jednej strony w jednolitym stanowisku zarówno doktryny, jak i orzecznictwa, co do okoliczności kwalifikujących użycie przemocy w ujęciu kodeksowym cytowanego przepisu- jako oddziaływania fizycznego polegającego na zastosowaniu nawet niewielkiej siły, odpowiadającej naruszeniu nietykalności cielesnej, bezpośrednio na ciało człowieka (vide: wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 13 grudnia 1994 r., II AKr 189/94; wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 23 października 2003 r., II AKa 292/03; wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z 8 dnia lutego 2001 r., II AKa 18/01, Wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 19 grudnia 2012 r. II AKa 273/12; P. Palka, glosa do wyroku Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 8 lutego 2001 r., II Aka 18/01; Michalski (w:) Wąsek II, s. 824; Marek, Komentarz, s. 596; Michalski (w:) Wąsek II, s. 740), z drugiej zaś w zgromadzonym materiale dowodowym, w szczególności zeznaniach pokrzywdzonej, co znajduje też w pełnym zakresie odniesienie do przestępstwa oskarżonych B. i S. popełnionego na szkodę Z. I., która miarodajnie zeznała, iż na skutek popchnięcia jej przez napastników, którzy skradli jej siatkę, upadła na ziemię (k. 153-155, 762-763, 1307 v.-1308). Powyższe dobitnie świadczy o zamiarach sprawców.

Wątpliwości jakie w tym zakresie wynikają z zeznań pokrzywdzonych, eksponowane przez apelującego, uznać należy za nieistotne dla rozstrzygnięcia sprawy. To, że w zeznaniach składanych w postępowaniu sądowym, po upływie dłuższego czasu od dramatycznych zdarzeń mogły pojawić się nieścisłości co do szczegółów zajścia, nie jest niczym nadzwyczajnym i nie może przekreślać wiarygodności tych świadków w szczególności, iż w pełnym zakresie podtrzymały prawdziwość wcześniejszych swoich relacji procesowych. Zdaniem Sądu Apelacyjnego sąd a quo prawidłowo bazował na całokształcie zebranego w sprawie materiału dowodowego, pośrednio też wyjaśnieniach samych oskarżonych, którzy częściowo potwierdzili miarodajność pokrzywdzonych.

Nie zasługiwało tym samym na uwzględnienie wniosku obrońcy o zakwalifikowanie tych inkryminowanych działań oskarżonego B., które przypisano mu w punkcie 1 zaskarżonego wyroku, jako przestępstw z art. 278 § 1 k.k., albowiem w świetle powołanych powyżej dowodów nie ulega wątpliwości, iż dopuścił się on fizycznej napaści na pokrzywdzone w celu dokonania kradzieży, więc na pewno mamy do czynienia nie tylko z zaborem rzeczy w celu przywłaszczenia, a z podstawową postacią rozbojów.

Zaskarżony wyrok nie jest jednak prawidłowy w zakresie kwalifikacji prawnej czynów przypisanych obu oskarżonym, a popełnionych na szkodę Z. I. i B. M., co powoduje nieodzowność jego zmiany na korzyść tych oskarżonych.

Na samym wstępie wskazać należy, iż sąd meriti rozpatrując prawidłowość kwalifikacji prawnej zarzuconego czynu oskarżonemu B., a opisanego w punkcie V części wstępnej wyroku, popełnionego na szkodę B. M., słusznie uznał, że należało wyeliminować przepis art. 278 § 5 k.k., jednak innych uchybień w tym zakresie nie stwierdził. W konsekwencji czyny przypisane temu oskarżonemu w punkcie 1 zaskarżonego wyroku oraz oskarżonemu S. w punkcie 9 wyroku, zakwalifikował kumulatywnie z art. 280 § 1 k.k., art. 275 § 1 k.k. i art. 276 k.k. przy zastosowaniu art. 11 § 2 k.k. Zagadnieniu temu jednak w pisemnych motywach nie poświęcił wymaganej uwagi poprzestając na stwierdzeniu, że przyjęcie kumulatywnej kwalifikacji prawnej z art. 275 § 1 k.k. i art. 276 k.k. było uzasadnione tym, że „w skradzionej przez oskarżonych siatce znajdowały się dokumenty w postaci karty pacjenta NFZ, legitymacji rencisty i dowodu

osobistego” (w odniesieniu do przestępstwa popełnionego na szkodę pokrzywdzonej I.), zaś co do czynu popełnionego przez B. na szkodę pokrzywdzonej M. ograniczając się do ustalenia, iż przedmiotem jego kradzieży były również „dokumenty w postaci dowodu osobistego, karty NFZ (...)”, podczas gdy przypisanie oskarżonym kumulatywnie odpowiedzialności za realizację znamion czynów określonych w art. 275 § 1 k.k. i art. 276 k.k. wymaga ustalenia, że dokonując zaboru mienia, swoim zamiarem obejmowali również dokonanie kradzieży, usunięcia, czy też ukrycia dokumentów wymienionych w powołanych przepisach (tak Sąd Apelacyjny w Katowicach w wyroku z dnia 24 maja 2013 r. II AKa 563/12 LEX nr 1383048).

Sąd I instancji nie dostrzegł przy tym, iż przepisem penalizującym na gruncie Kodeksu karnego kradzież dokumentu nie jest art. 276 k.k., ale art. 275 § 1 k.k., który uznaje za występki kradzież nie każdego dokumentu, ale jedynie takiego, który stwierdza tożsamość innej osoby albo jej prawa majątkowe. Wszelako do przyjęcia kumulatywnej kwalifikacji prawnej z wyżej wymienionych przepisów, konieczne jest ustalenie, iż zamiarem przywłaszczenia sprawcy objęte były również tego rodzaju dokumenty, a zatem w analizowanych przypadkach utracone przez pokrzywdzone dowody osobiste, czego w żadnym wypadku nie można wyprowadzić z faktu, że skoro są one zabrane przez sprawcę wraz z mieniem ruchomym, które zamierzał przywłaszczyć, to dokonał on kradzieży dokumentu, gdyż w takim wypadku może być mowa co najwyżej o zamiarze ewentualnym, który jest niewystarczający do przyjęcia przestępstwa kradzieży (lub przywłaszczenia), gdyż czyny te należą do przestępstw kierunkowych, a więc znamienych celem działania.

Z analizy uzasadnienia zaskarżonego wyroku wynika, że sąd I instancji uznał za wiarygodne depozycje złożone przez pokrzywdzone i w związku z tym stanowiły one podstawę poczynionych w sprawie ustaleń faktycznych. Rzecz jednak w tym, że tenże sąd nie dostrzegł wymowy ich zeznań, nie zestawił ich z treścią stanowczych w tym zakresie wyjaśnień oskarżonych B. i S. i nie uwzględnił okoliczności związanych z odzyskaniem przez pokrzywdzone rzeczonych dokumentów już po zaistnieniu inkryminowanych zdarzeń, które w ujęciu globalnym mają istotne znaczenie dla oceny materialnoprawnej analizowanych czynów, gdyż wprost wskazują na to, że owe dokumenty nie stanowiły przedmiotu niezależnego zaboru ze strony oskarżonych. Oskarżeni B. i S. byli konsekwentni co do tego, iż wyłącznym celem ich działania była chęć kradzieży rzeczy majątkowych, co potwierdzają okoliczności nie tylko obecnie analizowanych zdarzeń, ale też pozostałych będących przedmiotem osądu w sprawie, kiedy to po dokonaniu zaboru interesujących ich łupów wyrzucali pozostałe przedmioty, w tym dokumenty, co w sposób jednoznaczny potwierdzało ich wiarygodność, a jak to się stało bezpośrednio po dokonaniu przestępstw na szkodę Z. I., ale i Z. Z., co w tym miejscu należy zasygnalizować, a co w tym przypadku znalazło prawidłowy wyraz zarówno w treści zarzutów stawianych tym oskarżonym, jak i przypisanych im czynów. Oskarżony B. już w toku śledztwa na temat zdarzenia na szkodę pokrzywdzonej I. konsekwentnie wyjaśniał, iż po sprawdzeniu zawartości skradzionej torby znalezione w niej dokumenty wyrzucił, co w całej rozciągłości potwierdził oskarżony S., stanowczo dodając, iż w każdym przypadku, ich zamiarem było zdobycie pieniędzy. Podnieść jeszcze trzeba, że w wyniku eksperymentu procesowego z udziałem oskarżonego S. we wskazanym przez niego miejscu odnaleziono właśnie ten porzucony dowód osobisty pokrzywdzonej I. (k. 164-165). Z kolei w przypadku przestępstwa popełnionego na szkodę pokrzywdzonej M. wprawdzie odzyskała ona dokumenty na skutek interwencji funkcjonariuszy Policji, to jednak nic nie wskazuje na to, iżby w tym odosobnionym przypadku, jeśli uwzględnić pozostałe inkryminowane zachowania oskarżonego B. będące przedmiotem osądu w tej sprawie, a nadto wyjaśnienia S., który oskarżonemu od momentu popełnienia przestępstwa do jego zatrzymania stałe towarzyszył, zamiarem sprawcy objęta była również kradzież dowodu osobistego pokrzywdzonej.

Dodatkowo wskazać należy, iż zastosowany przez Sąd Okręgowy art. 276 k.k. uznaje za występki nie kradzież dokumentu, ale jego niszczenie, uszkodzenie, czynienie bezużytecznym, ukrycie lub usunięcie, którym sprawca nie ma prawa wyłącznie rozporządzać. Zapewne, zasadne będzie przypisanie sprawcy kradzieży dokumentu innego niż określony w art. 275 k.k., występkę z art. 276 k.k., o ile z kradzieżą będzie łączyła się któraś z czynności czasownikowych określonych w art. 276 k.k., np. ukrycie przez sprawcę dokumentu (tak Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 3 grudnia 2012 r. III KK 45/12, LEX nr 1231572). Co oczywiste zaistnienie tej okoliczności, stanowiącej znamię czynu zabronionego, powinno być jednak stwierdzone w opisie czynu przypisanego, co nie miało miejsca w rozpatrywanej sprawie w zakresie przypisanych oskarżonym w punktach 1 i 9 przestępstwach, w których uznano ich za winnych zarzucanych

im odpowiednio w punktach I i V (dot. B.) oraz VII (dot. S.) czynów, w których to opisach próżno doszukiwać się czynności sprawczych znamionujących występki z art. 276 k.k.

Uwzględniając zatem, że występkę stypizowaną w przepisach art. 275 § 1 k.k. i art. 276 k.k. mogą być popełnione wyłącznie z winy umyślnej w zamiarze bezpośrednim oraz fakt, iż sąd I instancji nie poświęcając tej kwestii wymaganej uwagi, nie wykazał by taki zamiar towarzyszył poczynaniom oskarżonych, dodatkowo nie umieścił w opisach czynów przypisanych okoliczności znamionujących występki z art. 276 k.k., bacząc na kierunek wywiedzionych apelacji, dokonano w zaskarżonym wyroku niezbędnej korekty eliminując z kwalifikacji prawnej czynów z punktów 1 i 9 zaskarżonego przepisy art. 275 § 1 k.k. i art. 276 k.k. oraz art. 11 § 2 k.k., a co za tym idzie z podstawy prawnej wymiaru kary przepis art. 11 § 3 k.k.

Zaznaczyć przy tym trzeba, iż rzeczona korekta nie wiązała się z koniecznością wyeliminowania z opisu tych czynów wymienionych dokumentów, gdyż nie są one powiązane z żadnym ze znamion czasownikowych określonych w art. 275 § 1 k.k. i art. 276 k.k., a wskazanie, że znajdowały się w skradzionych Z. I. siatce oraz torebce B. M. jest zgodne z rzeczywistością.

Konsekwencją omawianej zmiany było wymierzenie oskarżonemu R. B. łagodniejszej kary pozbawienia wolności, gdyż społeczna szkodliwość czynów składających się na przypisany mu w punkcie 1 zaskarżonego wyroku ciąg dwóch przestępstw, uległa pewnemu zmniejszeniu. Zdaniem sądu odwoławczego wymiar kary 4 lat i 8 miesięcy pozbawienia wolności stanowi właściwą represję karną za przypisane zachowania, jest ona współmierna i sprawiedliwa, uwzględniając fakt, iż oskarżony dopuścił się popełnienia tych czynów w warunkach powrotu do przestępstwa opisanego w art. 64 § 1 k.k.

Z kolei jeśli uwzględnić, iż za przypisany oskarżonemu S. w punkcie 9 wyroku występki z art. 280 § 1 k.k. sąd pierwszej instancji wymierzył karę w najniższym ustawowym rozmiarze 2 lat pozbawienia wolności, nie dostrzegając możliwości zastosowania w tym przypadku, z przyczyn dla których skorygowano w tej części wyrok, nadzwyczajnego złagodzenia orzeczonej kary uznano, iż jest ona sprawiedliwą i adekwatną do stopnia jego winy i społecznej szkodliwości czynu represją, o czym szerzej Sąd Apelacyjny wypowie się w dalszej części uzasadnienia.

Przechodząc dalej podnieść należy, iż apelacja obrońcy oskarżonego B. kwestionując prawidłowość rozstrzygnięcia Sądu Okręgowego w zakresie przypisanego temu oskarżonemu w punkcie 2 przestępstwa z art. 280 § 2 k.k. jest bezzasadna. Autor apelacji nie kwestionuje udziału oskarżonego w rozboju. To jest oczywiste w świetle zebranych dowodów, w tym wyjaśnień tego oskarżonego. Apelujący kwestionuje natomiast przyjęcie przez sąd, że to "oskarżony B. używając przemocy wobec pokrzywdzonego posługiwał się nożem i ugodził nim M. S.", oraz iż „zarzucony czyn został popełniony w porozumieniu ze współoskarżonym S.S.a więc że oskarżony B. obejmował swoją świadomością zamiar uczestniczenia w czynie wypełniającym znamiona” zbrodni rozboju, w sytuacji gdy zebrany materiał dowodowy nie dawał do tego podstaw.

Zdaniem sądu ad quem, wbrew zarzutowi postawionemu w apelacji, sąd pierwszej instancji miał wszelkie podstawy do przypisania R. B. zbrodni z art. 280 § 2 k.k. Wskazują na to zebrane dowody w postaci wyjaśnień oskarżonego S. (k. 70, 81, 492, 548 v.). Jego odosobnione wyjaśnienia z rozprawy na temat tego, iż to on miał posłużyć się w czasie napaści na pokrzywdzonego nożem, pozostawały w sprzeczności nawet z wyjaśnieniami samego B. (k. 454, 476-478). Powód tej koniunkturalnej zmiany wersji zdarzeń obliczonej na zaciemnienie rzeczywistego obrazu zdarzenia, został w sposób trafny i szczegółowy przez Sąd Okręgowy wyjaśniony w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku, co korespondowało z tożsamą, a zatem zmienną postawą procesową jaką na etapie postępowania sądowego przyjął również współoskarżony B., a co w żadnym razie nie mogło podważać prawdziwości jego pierwotnych wyjaśnień, w których w sposób stanowczy nie tylko przyznał się do zabrania noża ze swojego mieszkania, ale i zranienia nim ofiary (k. 454), niezależnie od tego, iż w sposób całkowicie nieprzekonywający sugerował, iż mogło do tego dojść przypadkowo, co stało w ewidentnej opozycji do wiarygodnych i spójnych relacji procesowych M. S. i treści niekwestionowanej przez strony opinii sądowo-lekarskiej dotyczącej stwierdzonych u niego obrażeń ciała (k. 767). Szczególną uwagę zwraca to, iż oskarżony B. podtrzymując generalnie prawdziwość wyjaśnień ze śledztwa, podważał

wyłącznie te ich fragmenty, które dotyczyły właśnie posłużenia się nożem w napaści na M. S., co przecież nie mogło być dziełem przypadku, a ewidentnie wynikało z faktu, iż jako jedyny ze stawianych mu zarzutów stanowił zbrodnię, co wiązało się z grożącą mu za to poważną represją karną. Powyższe świadczy wyłącznie o koniunkturalnym i instrumentalnym traktowaniu prawa do składania wyjaśnień, z którego nie korzystał w celu wyjaśnienia okoliczności sprawy, lecz realizacji przyjętych przez siebie i współoskarżonego linii obrony.

Reasumując powyższe Sąd Apelacyjny stwierdza, iż prawidłowa jest ocena sądu pierwszej instancji w zakresie dowodów zebranych w sprawie. Jest to ocena swobodna, a nie dowolna jak zarzuca apelujący. Dokonując tej oceny Sąd Okręgowy uwzględnił całokształt okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej, a ustalając, iż napastnikiem, który bezpośrednio posłużył się nożem w czasie tego rozboju był właśnie R. B., zadając nim ciosy ofierze, był do tego w pełni uprawniony. Niewątpliwie oskarżony B. obejmował swoją świadomością, przewidywał możliwość powstania u ofiary skutku w postaci obrażeń ciała w rozumieniu art. 157 § 2 k.k. i na to, co najmniej, się godził.

Nie ma też racji obrońca tego oskarżonego, gdy wytyka Sądowi Okręgowemu nie wskazanie w oparciu o jakie dowody ustalił, że to oskarżony B. w trakcie popełnienia zbrodni rozboju na szkodę M. S. działał wspólnie i w porozumieniu z S.. Odnosząc się do tej kwestii zwrócić trzeba uwagę na gołosłowność i dowolność tych zarzutów apelacyjnych, o czym świadczy charakter wypowiedzi zawartych w środku odwoławczym. W tym miejscu wskazać trzeba, że rolą uzasadnienia wyroku jest wskazanie powodów, którymi kierował się sąd oceniając materiał dowodowy, a nie omawianie, zawartej w odpowiednich protokołach, treści wyjaśnień oskarżonych i zeznań świadków. W realiach zaś sprawy, w świetle wyjaśnień współoskarżonych oraz zeznań pokrzywdzonego S. oczywistym jest, że oskarżeni B. i S. przy dokonaniu tej zbrodni działali w ramach łączącego ich porozumienia będącego warunkiem koniecznym współsprawstwa, które oznaczało nie tylko wzajemnie uzgodnione przez nich woli popełnienia przestępstwa, lecz także świadome współdziałanie w akcji przestępczej. Porozumienie jest tym czynnikiem podmiotowym, który łączy w jedną całość wzajemnie dopełniające się przestępne działania kilku osób, co w konsekwencji pozwala przypisać każdej z nich również i tę czynność sprawczą, którą przedsięwzięła inna osoba współdziałając świadomie w popełnieniu przestępstwa (por. wyrok Sądu Najwyższego z 24 maja 1976 r. - RW 189/76, OSNKW 1976, Nr 9, poz. 117).

Tym samym dokonana przez sąd pierwszej instancji ocena prawna czynu przypisanego oskarżonym zyskała aprobatę sądu odwoławczego, podobnie jak kary wymierzone oskarżonym za tę zbrodnię, popełnioną w przypadku B. w warunkach z art. 64 § 1 k.k. Sąd Okręgowy wskazał jakie okoliczności miał na uwadze przy wymiarze oskarżonym kar pozbawienia wolności, co pozwala przyjąć, iż nie pominął przy tym okoliczności łagodzących, jakim było wyrażenie skruchy i częściowe (choć niekonsekwentne) ich przyznanie się do winy. Stąd też tak orzeczonych kar nie sposób ocenić jako rażąco surowych. O przyczynach uznania za słuszną sankcji orzeczonej wobec oskarżonego S. Sąd Apelacyjny wypowie się szerzej poniżej.

Nie mają również racji obrońcy oskarżonych R. B. oraz S.S. kwestionując prawidłowość rozstrzygnięcia Sądu Okręgowego w zakresie przypisanych tym oskarżonym, odpowiednio w punktach 2 i 10 zaskarżonego wyroku, przestępstw kradzieży rozbójniczej na szkodę Z. Z..

Apelujący obrońca oskarżonego B. błędu tego upatrywał w przyjęciu, iż oskarżony świadomie użył wobec pokrzywdzonej przemocy w celu utrzymania się posiadaniu skradzionej rzeczy poprzez utworzenie sobie drogi ucieczki, co jego zdaniem nie znajdowało podstaw w zebranych w sprawie materiale dowodowym, który wskazywał jedynie, że doszło do zaboru rzeczy ruchomej w celu przywłaszczenia. Z kolei obrońca oskarżonego S. nie kwestionując ustaleń faktycznych zarzucił zaskarżonemu wyrokowi błędną ocenę prawną tego czynu dokonaną przez sąd pierwszej instancji, polegającą na jego zakwalifikowaniu z art. 281 k.k. (błędne powołano tu § 1 tego przepisu), podczas gdy zachowanie tego oskarżonego należało rozpatrywać jako dwa odrębne czyny tj. wykroczenie z art. 119 § 1 k.w. oraz ewentualnie czyn z art. 157 § 2 k.k., podkreślając w uzasadnieniu apelacji, iż w tym drugim przypadku przestępstwo ścigane jest co do zasady w postępowaniu prywatnoskargowym.

Wymowa zatem tych zarzutów apelacyjnych pomimo, iż oparta na różnych podstawach odwoławczych, powodowała, iż należało te skargi rozpoznać łącznie, a zasadniczym pytaniem jakie w tej kwestii musi znaleźć jednoznaczną

odpowiedź, determinującą możliwość przypisania oskarżonym przestępstwa z art. 281 k.k., jest to czy ich zachowanie polegające na otwarciu drzwi toalety, którymi została uderzona pokrzywdzona Z. Z., było powodowane celem utrzymania się w posiadaniu skradzionych rzeczy i czy stanowiło przemoc w rozumieniu omawianego przepisu. Analiza treści pisemnych motywów zaskarżonego wyroku prowadzi do wniosku, iż sąd I instancji poczynił w tej kwestii stanowcze ustalenia, o których wypowiedział się wprawdzie w sposób niepełny w części poświęconej odtworzonemu stanowi faktycznemu, jednakowoż uzupełnił te rozważania w sposób nie pozostawiający już wątpliwości co do rzeczywistych intencji sprawców, w części poświęconej subsumcji ustalonych faktów pod normę prawną z art. 281 k.k. Rozpoznając sprawę oskarżonych Sąd Okręgowy przeprowadził wszystkie dostępne mu i mogące mieć znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy dowody. Poddął je należytej analizie i ocenie. Przedstawiony w pisemnych motywach wyroku tok rozumowania jest zgodny z zasadami logiki i doświadczenia życiowego. W żadnym wypadku nie wykracza też poza granice przyznanej sądowi swobody. Ustalenia faktyczne dokonane w następstwie takiej oceny materiału dowodowego są trafne i zasługują na pełną aprobatę sądu odwoławczego. Tak więc nie sposób uznać, aby dopuścił się obrazy przepisów postępowania z art. 4 k.p.k. czy art. 7 k.p.k., która mogła mieć wpływ na treść kwestionowanego przez obrońców oskarżonych rozstrzygnięć.

Poruszając się zatem na płaszczyźnie ustaleń sądu pierwszej instancji stwierdzić trzeba, że po dokonaniu przez oskarżonych niekwestionowanej skądinąd kradzieży torby podręcznej Z. Z., uciekli z łupem, a następnie schronili się w toalecie toi-toi, w której po wyjęciu z torby pieniędzy, pozostałe skradzione rzeczy wyrzucili. Pokrzywdzona po dotarciu do tego miejsca, podjęła próbę otwarcia drzwi toalety, którymi właśnie wtedy została uderzona, jak to określili postronni świadkowie: z dużą siłą, „z impetem”, gwałtownie (k. 1269, 142-143, 1269 v.), a co obiektywnie potwierdza fakt stwierdzenia u niej określonych obrażeń ciała w rozumieniu art. 157 § 2 k.k. Oskarżeni nie mogli mieć żadnych wątpliwości co do tego, jaki był cel podjętego za nimi przez pokrzywdzoną pościgu, ani też tego, że w czasie poprzedzającym umyślne uderzenie jej drzwiami stała za nimi, skoro donośnym głosem żądała zwrotu skradzionych rzeczy. To właśnie w celu utrzymania się w ich posiadaniu, bezpośrednio po dokonaniu kradzieży, użyli wobec niej przemocy, co oczywiście skoro uciekając zabrali ze sobą wyjęte z torby pieniądze. Te ustalenia w sposób jasny zaprezentowane w treści uzasadnienia zaskarżonego wyroku znajdowały oparcie w zebranych w sprawie materiale dowodowym w postaci zeznań pokrzywdzonej Z. Z. (k. 129, 1268), świadków M. W. (k. 135-136, 1269), R. D. (k. 142-143, 1269 v.) oraz wnioskach opinii sądowo-lekarskiej (k. 770), w świetle których jednoznaczny był obraz tego czynu. Tym bardziej, że co do istoty, również wyjaśnienia składane przez oskarżonych B. i S. na obydwu etapach postępowania są zbieżne z relacją procesową pokrzywdzonej i wymienionych świadków. B. na rozprawie wprost przyznał, iż „gdy wychodzili z tej toalety to chyba pokrzywdzona musiała zostać uderzona”, zaś oskarżony S. wyjaśnił, iż „pokrzywdzona szarpała za drzwi, słyszał, że była przed drzwiami, otworzył drzwi i je popchnął”, nie wykluczając przy tym, iż pokrzywdzona tymi drzwiami została uderzona (k. 174-175), co w czasie eksperymentu procesowego uściślił w ten sposób, iż kiedy schronili się z B. w toalecie, „po chwili szarpała tymi drzwiami ta kobieta, której wyrwał reklamówkę, otworzył gwałtownie drzwi i uderzył nimi pokrzywdzoną” (k. 492), co potwierdził jeszcze w dalszych swoich wyjaśnieniach (k. 548). Powyższe powodowało, iż zmiana wersji zdarzeń jaką zaprezentował na rozprawie stanowiła jedynie linię obrony, która nie mogła być przekonywująca. Tym samym, w sytuacji, gdy zebrane dowody czyniły możliwym wysnucie również takich wniosków, do jakich doszedł Sąd Okręgowy, a przeprowadzona przez ten Sąd ocena materiału dowodowego mieści się w granicach przyznanej mu swobody, brak podstaw do kwestionowania jego ustaleń faktycznych w tym zakresie. Analiza motywów, którymi kierował się sąd pierwszej instancji przypisując oskarżonym współsprawstwo przestępstwa dokonanego na szkodę Z. Z. nie uprawnia do twierdzenia, że ustalenia Sądu są w tym obciążone takimi wadami w zakresie logicznego rozumowania, które nie pozwalają na ich akceptację również w kwestii przyjęcia za wyjaśnieniami oskarżonego S., iż to właśnie on uderzył pokrzywdzoną drzwiami, co skutkowało przypisaniem mu kumulatywnie sprawstwa w zakresie występku z art. 157 § 2 k.k., skoro podejmując takie działanie musiał zdawać sobie sprawę z konsekwencji swoich działań. To zaś zachowanie sprawcze w postaci użycia przemocy wobec osoby, znamionujące przestępstwo z art. 281 k.k., niewątpliwie nie było nieakceptowanym przez współsprawcę B. ekscesem, lecz podjęte zostało w ramach zaplanowanego wspólnie działania, co świadczy o tym, że obaj oskarżeni obejmowali je swoim zamiarem bezpośrednim.

Analizując dalej treść skargi obrońcy oskarżonego S. zauważyć trzeba, że forsuje on poniekąd stanowisko, iż przyjęcie przez sąd a quo sprawstwa tego oskarżonego w zakresie przypisanego mu kumulatywnie występku z art. 157 § 2 k.k. mogło nastąpić przy braku wymaganego oskarżenia prywatnego. Takie odczytanie treści zarzutu było możliwe przy dokonaniu swoistej interpretacji przy uwzględnieniu zarówno petitum apelacji, jak i jej uzasadnienia, albowiem w świetle analizowanej skargi oczywistym jest, iż zabrakło tutaj apelującemu jednoznaczności i precyzji. Odgadując jednak poniekąd rzeczywiste intencje skarżącego podnieść należy, iż nie było to stanowisko trafne, już choćby dlatego, że zarówno w opisie, jak i kwalifikacji prawnej zarzucanego oskarżonemu w akcie oskarżenia czynu popełnionego na szkodę Z. Z., te znamionujące przestępstwo z art. 157 § 2 k.k. zachowania zostały ujęte. Idąc dalej podkreślenia wymaga, iż przewidziany w art. 11 § 2 k.k. realny zbieg przepisów, nie stanowi jedynie normy kolizyjnej, określającej sposób postępowania w sytuacji, gdy zachowanie sprawcy wyczerpuje znamiona określone w dwóch albo więcej przepisach ustawy, ale przede wszystkim jest instytucją wyrażającą kardynalną zasadę polskiego prawa karnego, zgodnie z którą ten sam czyn może stanowić tylko jedno przestępstwo odpowiadające przestępstwu stypizowanemu przez zbiegające się przepisy, które wchodząc w skład kumulatywnej kwalifikacji tracą swoją samodzielność. Stąd też, realizacja przez oskarżonego S. znamion przestępstwa ściganego z oskarżenia prywatnego, nie nadawała jego czynowi statusu takiego przestępstwa. Zachowanie oskarżonego, oceniane z perspektywy przepisu art. 11 § 1 k.k. stanowiło bowiem jedno przestępstwo ścigane z oskarżenia publicznego (...) (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 stycznia 2010 r. V KK 235/09 OSNKW 2010/6/50).

Wymierzone oskarżonym przez sąd I instancji kary pozbawienia wolności uwzględniają charakter przypisanego każdemu z nich przestępstwa, okoliczności jego popełnienia, sposób działania, warunki i właściwości osobiste oskarżonych, a także działanie R. B. w warunkach określonych w art. 64 § 1 k.k., co sprawia, że są one adekwatne do stopnia społecznej szkodliwości czynów oskarżonych i ich zawinienia, a także spełniają stawiane przed nimi cele zapobiegawcze i wychowawcze.

Do zasadności podniesionego w apelacji obrońcy oskarżonego B. kolejnego zarzutu dotyczącego dostrzeżonego przez skarżącego błędu w ustaleniach faktycznych w zakresie przypisanego oskarżonemu w punkcie 3 przestępstwa z art. 284 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., również w kontekście obrazy prawa procesowego z art. 7 k.p.k., odniesiono się już wcześniej oceniając zasadność argumentacji skarżącego. Nie sposób przeprowadzić merytoryczną analizę sformułowanego przez apelującego w tej części zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych głównie z uwagi na jego lapidarność. Nie odmawiając apelującemu prawa do własnej oceny materiału dowodowego oraz innego, niż sąd, spojrzenia na kwestię winy oskarżonego podkreślić trzeba, że dopóki skarżący nie dowiedzie wadliwości rozumowania sądu pierwszej instancji, odmienność jego zapatrywań nie stanowi argumentu, który można skutecznie przeciwstawić poczynionym ustaleniom faktycznym. Chybionymi są wywody apelującego, w których stara się przedstawić zgoła inny przebieg zdarzenia, aniżeli to ustalił Sąd Okręgowy, opierając się w tym względzie na tych fragmentach wyjaśnień oskarżonego, w których kwestionował sprawstwo przestępstwa z art. 284 § 2 k.k. i zmierzał do wykazania, iż jego czyn sprowadzał się do zniszczenia telefonu komórkowego, a w konsekwencji żądania na podstawie art. 439 § 1 pkt. 9 k.p.k. uchylenia w tym zakresie wyroku i umorzenia postępowania w oparciu o dyspozycję art. 17 § 1 pkt. 10 k.p.k.

Wbrew twierdzeniom apelującego, zgromadzony w sprawie materiał dowodowy uprawniał sąd a quo do ustalenia, że oskarżony B. zrealizował znamiona przypisanego mu przestępstwa, a tym samym odrzucenia jego niekonsekwentnej zresztą wersji zdarzeń. Prawdą jest, że materiał dowodowy, którym dysponował w tym zakresie Sąd Okręgowy ograniczał się głównie do zeznań pokrzywdzonego S., jednakowoż przy uwzględnianiu ich logicznej i jednoznacznej wymowy oraz treści wyjaśnień oskarżonego B., które w zasadniczych momentach z nimi przecież korespondowały, oczywistym jest, iż sąd I instancji był uprawniony do czynienia takich ustaleń, jak to zaprezentował w treści skarżonego rozstrzygnięcia. Nie można oceniać znaczenia wersji zdarzeń prezentowanej przez oskarżonego w oderwaniu od kontekstu sytuacyjnego, w jakim umieszczony jest opisywany przez niego fakt dokonania zniszczenia przedmiotu przywłaszczenia. Nie pomniejszając w jakimkolwiek stopniu prawa oskarżonych do prowadzenia obrony w sposób, który uznają za najwłaściwszy i nie uzależniając wiarygodności ich wyjaśnień wyłącznie od tego, na jakim etapie postępowania zostały złożone, stwierdzić należy, że i ta okoliczność musi być brana pod uwagę przy ocenie materiału dowodowego. Tak też było w niniejszej sprawie skoro początkowo w postępowaniu przygotowawczym oskarżony

wprost przyznał, iż telefon komórkowy pokrzywdzonego przywłaszczył (k. 457 v.). W sytuacji, gdy sprawstwo oskarżonego zostało jednoznacznie potwierdzone zeznaniami R. S. twierdzenie, że zebrany materiał dowodowy nie pozwala na wysnucie takich wniosków, do jakich doszedł Sąd Okręgowy jest dowolne.

Nie podzielając zatem apelacji obrońcy oskarżonego w zakresie dotyczącym winy, Sąd Apelacyjny nie znalazł również powodów do zmiany zaskarżonego wyroku w zakresie orzeczenia o karze. Represja karna jaka oskarżonego za to przestępstwo spotkała, biorąc pod uwagę wartość i rodzaj przedmiotu przestępstwa, a także działanie w warunkach z art. 64 § 1 k.k., jest adekwatna do stopnia zawinienia oskarżonego i jego społecznej szkodliwości. Te okoliczności, przy szeregu okolicznościach obciążających, pozwoliły sądowi pierwszej instancji na orzeczenie kary pozbawienia wolności oscylującej w dolnej granicy ustawowego zagrożenia. Stąd też tak orzeczonej kary nie sposób ocenić jako kary rażąco surowej.

Jednocześnie wskazać należy, że konsekwencją dokonania opisanych wyżej zmian na korzyść oskarżonego R. B. w zakresie przypisanych mu w punkcie 1 zaskarżonego wyroku składających się na ciąg przestępstw z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. była ingerencja w rozmiar orzeczonej wobec niego kary łącznej pozbawienia wolności, to jest konieczność ukształtowania nowej kary łącznej, którą na podstawie art. 86 § 1 k.k. i art. 91 § 2 k.k. orzeczono w wymiarze 7 lat i 8 miesięcy pozbawienia wolności, przyjmując, że zastosowanie zasady asperacji będzie wystarczające do osiągnięcia celów kary. W sytuacji, gdy oskarżonemu przypisano popełnienie 5 przestępstw, w tym zbrodni rozboju, trudno byłoby doszukiwać się racjonalnych przesłanek przemawiających za wydatniejszym złagodzeniem kar jednostkowych i kary łącznej, której istotą jest racjonalizacja wymiaru kary, a nie premiowanie sprawców dopuszczających się wielu przestępstw. Kara łączna stanowi bowiem syntetyczną, całościową ocenę zachowań sprawcy, będąc właściwą, celową z punktu widzenia prewencyjnego reakcją na popełnione czyny. Ponieważ Sąd Apelacyjny orzekł wobec oskarżonego karę łączną w zmienionym wymiarze, konieczne było zaliczenie na jej poczet okresu jego rzeczywistego pozbawienia wolności w niniejszej sprawie aż do dnia wyrokowania przez sąd II instancji.

W rozpatrywanej sprawie poczynione przez sąd I instancji ustalenia faktyczne, a także rozstrzygnięcie o winie oskarżonych S. i W. w zakresie przypisanej im odpowiednio w punktach 8 i 14 zbrodni usiłowania rozboju na szkodę A. N., nie były kwestionowane przez strony, jednakowoż zaskarżony wyrok wraz z jego pisemnym uzasadnieniem, a także postępowanie przed sądem a quo zawierało tego typu uchybienia, które uzasadniały ingerencję instancji odwoławczej na korzyść oskarżonych poza granicami środków zaskarżenia. Jeśli bowiem przeanalizować opis czynu przypisanego obu oskarżonym to widocznym jest, iż Sąd Okręgowy przyjmując za oskarżeniem opis tego przestępstwa nie dostrzegł niezbędnej konieczności jego uzupełnienia o wartość grożącej pokrzywdzonemu szkody majątkowej, ograniczając się do ustalenia, iż jej przedmiotem były „rzeczy ruchome o wartości majątkowej w postaci pieniędzy”, co jest wadliwe. Trzeba bowiem przypomnieć, że przepisy art. 313 § 2 k.p.k. i art. 413 § 2 pkt 1 k.p.k. formułują wymaganie "dokładnego określenia czynu" zarzucanego i przypisanego, a zatem zrównują standardy jakości opisu czynu zawartego w wyroku i przedstawionego na etapie postępowania przygotowawczego, w tym w akcie oskarżenia. Dlatego też do opisu czynu formułowanego w orzeczeniu sądu znajduje również zastosowanie art. 332 § 1 pkt 2 k.p.k., który określając wymagania dotyczące treści opisu czynu wskazuje okoliczności natury przedmiotowej, między innymi stawiając wymóg precyzyjnego określenia wysokości szkody. Opis czynu przypisanego (art. 413 § 2 pkt 1 k.p.k.) to dokładny opis wszystkich elementów czynu mających znaczenie dla prawidłowej jego kwalifikacji, niepomijający żadnego aspektu zachowania należącego do ustawowych znamion danego typu przestępstwa (zob. T. Grzegorzcyk: Kodeks postępowania karnego oraz ustawa o świadku koronnym. Komentarz, Warszawa 2008, s. 867).

Wobec stwierdzonego braku, Sąd Apelacyjny zmodyfikował opis i kwalifikację prawną czynu przypisanego oskarżonym S. w punkcie 8 wyroku oraz W. w punkcie 14 wyroku poprzez przyjęcie, iż dokonanie przypisanego im przestępstwa nie było możliwe ze względu na to, że pokrzywdzony A. N. nie miał pieniędzy i kwalifikując tę zbrodnię z art. 13 § 2 k.k. w zw. z art. 280 § 2 k.k. Stanowisko takie znajduje swoje oparcie z jednej strony w dorobku orzecznictwym, w którym przyjmuje się, iż w wypadku rozboju obliczonego na zdobycie konkretnej rzeczy, której ofiara po prostu nie ma, dokonanie przestępstwa rozboju jest niemożliwe "ze względu na brak przedmiotu nadającego się do popełnienia na nim czynu zabronionego" w ujęciu art. 13 § 2 k.k. (tak: Sąd Apelacyjny w Katowicach wyroku z 21 kwietnia 2005 r. II Aka 114/05 Prok.i Pr.-wkl. 2006/1/17, Prok.i Pr.-wkl. 2006/1/17, KZS 2005/12/41, Lex nr 165702,

Sąd Apelacyjny w Łodzi w wyroku z 21 lutego 2002 r. II AKa 17/02 Prok.i Pr.-wkl. 2004/3/24, KZS 2004/4/52, Lex 84233), z drugiej zaś w zgromadzonym materiale dowodowym, w szczególności zeznaniach pokrzywdzonego N., w świetle których nie sposób dokonać jednoznacznych ustaleń co do tego czy pokrzywdzony posiadał w czasie czynu jakieś pieniądze, co wynikało z niedostrzeżenia przez Sąd Okręgowy konieczności wyjaśnienia tej znamiennej dla odpowiedzialności karnej oskarżonych okoliczności. Dotychczasowe zeznania pokrzywdzonego sugerują zaś, że nie miał on w czasie zdarzenia żadnych przedmiotów nadających się do dokonania kradzieży, skoro jak twierdził informował napastników, że „nic nie ma” (k. 193-194, 1267). Sytuacji tej nie mogą zmienić nieprecyzyjne w tym zakresie wyjaśnienia oskarżonych, tym bardziej przy uwzględnieniu bezspornego faktu, iż nie zdołali ofierze nic zabrać. Nie budzi wątpliwości, że usiłowanie nieudolne charakteryzuje się brakiem zagrożenia dobra prawnego, na które skierowany jest czyn sprawcy, m.in. z uwagi na brak przedmiotu nadającego się do popełnienia na nim owego czynu zabronionego. W realiach analizowanej sprawy ma to o tyle znaczenie, iż skoro wyrok w tej części nie został zaskarżony na niekorzyść oskarżonych S. i W. to w konsekwencji na etapie postępowania odwoławczego obowiązuje zakaz reformationis in peius (art. 343 § 1 k.p.k.), w ewentualnym zaś ponownym rozpoznaniu sprawy - pośredni zakaz reformationis in peius (art. 443 k.p.k.) (vide postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 24 listopada 2009 r. III KK 148/09 LEX nr 560583). Normy te wykluczają zatem możliwość uzupełnienia w omawianym zakresie opisu czynu przypisanego oskarżonym, poprzez wskazanie wysokości grożącej pokrzywdzonemu szkody.

Oceniając z kolei zasadność apelacji obrońcy oskarżonego S. zarzucającej zaskarżonemu wyrokowi rażąca niewspółmierność wymierzonych kar, w uzupełnieniu poczynionych powyżej uwag, wskazać należy, że trudno byłoby się doszukiwać rażącej ich surowości.

Przy czym odnotować należy, iż za przypisane oskarżonemu w punkcie 8 zaskarżonego wyroku, a składające się na ciąg przestępstw: zbrodnię rozboju oraz w zmodyfikowanej w postępowaniu odwoławczym postaci zbrodni z art. 13 § 2 k.k. w zw. z art. 280 § 2 k.k.- skazano go na karę 4 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności. Jednocześnie sąd ad quem uznał, iż rzeczona zmiana nie była na tyle istotna, aby uzasadniała zmianę wymierzonej na mocy art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. kary. Orzeczonej karze jest niewątpliwie sprawiedliwą sankcją za te poważne przestępstwa, jakich w ramach tego ciągu oskarżony się dopuścił, co oczywiście jeśli weźmie się pod uwagę, iż nieznacznie przekraczała 1/3 górnej granicy ustawowego zagrożenia przewidzianego za popełnienie już jednego z takich czynów.

Sąd odwoławczy, tak jak to już powyżej naprowadzono, takiej surowości nie dopatrył się również w pozostałych wymierzonych przez Sąd Okręgowy S.S.karach, w tym za przypisane mu w punktach 7 i 11 przestępstwa, których ocena prawna nie budziła żadnych zastrzeżeń, nie była też kwestionowana przez strony procesu.

Należy zgodzić się z sądem I instancji wskazującym, że w tej sprawie wystąpiło wiele poważnych okoliczności wpływających obciążająco na wymiar karnej represji, jaka powinna być zastosowana wobec S.S., a orzeczone kary są odpowiednie do stopnia społecznej szkodliwości czynów oskarżonego i jego zawinienia, a także spełniają stawiane przed nimi cele zapobiegawcze i wychowawcze.

Nie sposób uznać zasadności wniosku skarżącego o zastosowaniu wobec S. dobrodziejstwa z art. 60 § 1 k.k. Oceniając sytuację oskarżonego zauważyć trzeba, że słusznie Sąd Okręgowy uznał, że sięganie w jego przypadku po instytucję nadzwyczajnego złagodzenia kary było nieuzasadnione. Wprawdzie w uzasadnieniu skarżonego wyroku nie rozważano kwestii stosowania wobec oskarżonego - postulowanego przez apelującego - nadzwyczajnego złagodzenia kary, lecz trudno byłoby wymagać, aby sąd I instancji rozważał tę kwestię, jeżeli nie widział ku temu przesłanek. Mając przy tym po jednej stronie, mogący skutkować nadzwyczajnym złagodzeniem kary, fakt iż oskarżony jest sprawcą młodocianym, a po drugiej stronie podstawę nadzwyczajnego zaostrzenia z art. 91 § 1 k.k. oraz takie obciążające go okoliczności jak wcześniejsza karalność oraz wielość poważnych przestępstw jakie były przedmiotem osądu w tej sprawie, nie sposób zarzucić sądowi meriti, że rezygnując ze stosowania nadzwyczajnego złagodzenia kary postąpił nieracjonalnie, naruszając dyrektywy wymiaru kary. Jest oczywiście, że przepis art. 54 § 1 k.k. nie nakazuje nadmiernej pobłażliwości, czy automatycznej konieczności wymierzania łagodniejszej kary młodocianemu przestępcy, jednakże wskazuje on na prymat w takich przypadkach wychowawczych, indywidualno - prewencyjnych celów kary nad potrzebami z zakresu prewencji ogólnej, kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa, czy zapobiegawczo - eliminacyjnymi

funkcjami kary, co z kolei zgodnie ze wskazaniami zawartymi w art. 53 § 1 k.k. znalazło odzwierciedlenie w wysokości wymierzanych wobec tego oskarżonego kar jednostkowych, ale i łącznej, w zakresie której Sąd Apelacyjny również nie doparzył się podstaw do weryfikacji. Trudno byłoby doszukiwać się w tej karze, cech rażącej surowości, jeśli uwzględni się podlegającą osądowi przestępczą działalność oskarżonego obejmującą 6 przestępstw, w tym ciąg zbrodni. Tym samym za rażąco surową nie może uchodzić kara łączna 5 lat pozbawienia wolności wymierzona przy zastosowaniu zasady asperacji, jako we właściwym stopniu uwzględniająca związki przedmiotowe zachodzące między poszczególnymi przestępstwami, rozpiętość czasową działania oskarżonego, a także cele wychowawcze i zapobiegawcze. Jakkolwiek przy orzekaniu kary łącznej możliwe jest zastosowanie zarówno zasady pełnej absorpcji, jak i zasady pełnej kumulacji, to jednak zastosowanie każdej z tych zasad jest rozstrzygnięciem skrajnym, które może być stosowane wyjątkowo. W szczególności zasada absorpcji przy wymierzaniu kary łącznej może być zastosowana, gdy pomiędzy poszczególnymi przestępstwami zachodzi bliski związek przedmiotowy i podmiotowy, a przesłanka prognostyczna pozwala na stwierdzenie, że kara łączna w wysokości najwyższej z wymierzonych kar jednostkowych byłaby wystarczającą oceną zachowania się sprawcy. Z reguły bowiem popełnienie dwóch lub więcej przestępstw jest czynnikiem prognostycznym, przemawiającym za orzekaniem kary łącznej surowszej od wynikającej z dyrektywy absorpcji. Z drugiej strony nie można jednak bezwzględnie przyjąć, że podobieństwo popełnianych przestępstw zawsze stanowi okoliczność łagodzącą w sprawie, ponieważ może również świadczyć o niepoprawności sprawcy i jego determinacji, czy wręcz premedytacji w łamania porządku prawnego, a to zawsze stanowi okoliczność obciążającą.

Granice możliwej do orzeczenia wobec oskarżonego kary łącznej pozbawienia wolności (od 4 lat i 6 miesięcy do 9 lat i 6 miesięcy) wskazują, iż orzeczona wobec w punkcie 12 zaskarżonego wyroku w żadnym razie nie była rażąco i niewspółmiernie surowa, skoro Sąd Okręgowy wymierzył karę w nieznacznym stopniu przekraczającą dolną jej granicę. Nie tracąc z pola widzenia tego, że oskarżony jest sprawcą wielu przestępstw o dużym ciężarze gatunkowym i znacznym stopniu społecznej szkodliwości (rozboje z art. 280 § 2 k.k., napady rabunkowe na bezbronne, starsze osoby, kradzież z włamaniem), dopuszczającym się przestępstwa wspólnie z innymi osobami, w tym nieletnimi, wystarczającym jest, aby takie pozytywne aspekty oceny postawy oskarżonego jak częściowe przyznania się do winy, wyrażenie skruchy, oraz fakt, iż był sprawcą młodocianym, znalazły wyraz w karach jednostkowych orzekanych w granicach ustawowego zagrożenia oraz w wymiarze kary łącznej, jak to się właśnie stało w podlegającym kontroli instancyjnej wyroku.

W tym miejscu odnosząc się do apelacji prokuratora wniesionej na niekorzyść S. S. w części dotyczącej orzeczenia o karze podnieść należy, iż generalnie zasługiwała ona na uwzględnianie, a uzupełnienie podstawy skazania oskarżonego w punkcie 8 zaskarżonego wyroku o przepis art. 91 § 1 k.k. okazało się konieczne. Brak ten stanowił niewątpliwie przeoczenie sądu meriti, co oczywiście chociażby w świetle prawidłowego, tożsamego co do tej kwestii rozstrzygnięcia, z punktu 1 dotyczącego innego oskarżonego.

W odniesieniu do drugiego zarzutu apelacji prokuratora tytułem wstępu wskazać trzeba, iż przepis art. 91 § 2 k.k. stanowi samodzielną podstawę orzeczenia o karze łącznej w sytuacji, kiedy sprawca w warunkach określonych w art. 85 k.k. popełnia jak w tym przypadku ciąg przestępstw oraz inne przestępstwo. Przepis art. 91 § 2 k.k. odwołuje się wprost do art. 85 k.k. i warunkiem zastosowania tego pierwszego jest wystąpienie wszystkich przesłanek określonych w tym drugim przepisie. Tym samym wskazanie w podstawie prawnej kary łącznej art. 91 § 2 k.k. stanowi stwierdzenie istnienia przesłanek, o jakich mowa w art. 85 k.k. Stąd też powoływanie przy rozstrzygnięciu o karze łącznej art. 85 k.k. obok art. 91 § 2 k.k. jest zbędne. Ponadto stosownie do treści art. 91 § 2 k.k., w warunkach określonych w art. 85 k.k., sąd orzeka karę łączną, stosując odpowiednio przepisy rozdziału IX, w tym art. 86 § 1 k.k., zgodnie z którym karę łączną wymierza się w granicach od najwyższej z kar wymierzonych za poszczególne przestępstwa do ich sumy. Odpowiednie bowiem stosowanie art. 86 k.k. oznacza tylko, że w sytuacji określonej w art. 91 § 2 k.k. sąd ma wymierzyć karę łączną w granicach od najwyższej z kar wymierzonych za ciąg przestępstw lub za jednostkowe czyny, w zależności od tego, która z nich jest surowsza, do ich sumy, oczywiście z uwzględnieniem górnych granic poszczególnych rodzajów kar. Dlatego też powołanie tego ostatniego przepisu w podstawie prawnej orzeczenia kary łącznej w warunkach wskazanych w art. 91 § 2 k.k. uznano za zasadne, co zresztą znalazło swój wyraz również w treści rozstrzygnięcia o karze łącznej

wymierzonej oskarżonemu B. w punkcie 5 zaskarżonego wyroku, w którym sąd a quo w sposób prawidłowy powołał te przepisy.

Przechodząc do apelacji złożonej przez obrońcę oskarżonego D. W. podnieść należy, iż nie kwestionowała ona oceny prawnej przypisanego temu oskarżonemu czynu, w ramach którego Sąd Okręgowy uzupełniając w tym zakresie kwalifikację prawną zarzutu objętego aktem oskarżenia przyjął, że czyn oskarżonego zgodnie z zasadą kumulatywnego zbiegu przepisów ustawy (art. 11 § 2 k.k.) stanowił również występki z art. 157 § 2 k.k., co wymagało kolejnej korekty zaskarżonego wyroku, albowiem rozstrzygnięcie sądu pierwszej instancji nie było w tej części prawidłowe.

Na samym wstępie podnieść trzeba, iż zastosowanie wobec nieletniego art. 10 § 2 k.k. wiąże się z koniecznością uwzględnienia okoliczności sprawy, właściwości osobistych sprawcy, to jest cech indywidualizujących nieletniego, w szczególności wyrażających się w jego poziomie rozwoju umysłowego, ilorazie inteligencji, stopniu demoralizacji oraz warunkach osobistych. Chodzi o wykazanie, że w powszechnym odczuciu nie zasługuje on na łagodniejsze traktowanie jak nieletni i za tym, aby odpowiadał jak dorosły dodatkowo przemawiają ujawnione ujemne cechy osobowości sprawcy (wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 27 września 2012 r. II AKa 245/12 LEX nr 1246618). W sprawie oskarżonego D. W. za takim rozstrzygnięciem przemawiały drastyczne okoliczności sprawy, w której przy popełnieniu przypisanej mu zbrodni odegrał wiodącą rolę posługując się przy tym nożem, którym zadał pokrzywdzonemu ciosy, a nadto jego właściwości osobiste, to jest cechy indywidualizujące nieletniego, w szczególności wyrażające się w jego poziomie rozwoju umysłowego, wysokim stopniu demoralizacji, oraz warunki osobiste, co potwierdzają przeprowadzone badania psychiatryczne, psychologiczne i osobopoznawcze, a nadto fakt, iż stosowane wcześniej wobec niego z uwagi na wykazywany przez niego wysoki stopień demoralizacji środki wychowawcze okazały się bezskuteczne. W tym miejscu należy przypomnieć, że stopień demoralizacji może przejawiać się nie tylko przez uprzednie popełnienie przestępstw w ogóle, czy popadanie w konflikt z prawem, ale może wyrażać się także w sposobie przygotowania i realizacji tego przestępstwa, które jest aktualnie przedmiotem osądu (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 listopada 1984 r., sygn. II KR 248/84, OSNKW 1985 r., Nr 7-8, poz. 4, wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 27 września 2006 r. II AKa 224/06LEX nr 217115). Tym samym uznać należy, iż w realiach analizowanej sprawy zasadnie sąd merytoryczny uznał, że nieletni sprawca D. W. powinien odpowiadać jak osoba dorosła przy zastosowaniu regulacji z art. 10 § 2 k.k.

Przechodząc dalej zaznaczyć jednak trzeba, iż kwestia dopuszczalności przypisania nieletniemu W. tak zakwalifikowanej zbrodni kumulatywnie z przepisem art. 157 § 2 k.k., tak jak to uczynił sąd meriti, nie została przez tenże sąd dostrzeżona i wyjaśniona. Podkreślenia zaś wymaga, iż wyrażona w art. 11 § 2 k.k. koncepcja tzw. kumulatywnego zbiegu przepisów ustawy zobowiązuje sąd do skazania sprawcy za jedno przestępstwo, ale ze wszystkich zbiegających się przepisów, co niewątpliwie leży u podstaw rozstrzygnięcia sądu pierwszej instancji, który w tym zakresie uzupełnił kwalifikację prawną czynu zarzuconego oskarżonemu W. w akcie oskarżenia o czyn z art. 157 § 2 k.k. tj. przestępstwa, którego art. 10 § 2 k.k. nie wymienia. Stanowiska tego Sąd Apelacyjny nie podziela. Przyjęcie kumulatywnej kwalifikacji prawnej czynu oznacza - jak to już podkreślono - skazanie na podstawie wszystkich zbiegających się przepisów, co stanowi wyraz nie tylko obiektywnego przypisania zachowania spełniającego znamiona wszystkich typów czynów zabronionych, ujętych w tych przepisach, ale również uznanie winy za tak kwalifikowany czyn, a więc także subiektywne przypisanie czynu, które obok poczytalności sprawcy, rozpoznawalności bezprawności czynu i wymagalności zgodnego z prawem zachowania do jego przesłanek zalicza także dojrzałość sprawcy, a to wiąże się bezpośrednio z jego wiekiem. Kodeks karny przyjmuje domniemanie, że dopiero osoba, która ukończyła lat 17 może ponosić odpowiedzialność karną za swoje czyny, od której to zasady wyjątki wprowadza właśnie powołany przepis art. 10 § 2 k.k. Oczywistym jest, że przepis ten jako ustanawiający wyjątek od zasady nieodpowiedzialności karnej nieletnich, nie powinien być interpretowany rozszerzająco, a zawarta w art. 11 § 2 k.k. zasada kumulatywnej kwalifikacji prawnej czynu nie może ignorować treści art. 10 § 1 i § 2 k.k., który wyklucza możliwość skazania osoby popełniającej przed ukończeniem 17 lat czyn zabroniony, inny niż wymieniony w katalogu z art. 10 § 2 k.k.

Poparcia dla prezentowanego stanowiska można również doszukać się w tym, iż w świetle przepisów ustawy z dnia 26 października 1982 r. o postępowaniu w sprawach nieletnich (Dz. U. Nr 35, poz. 228), nieletni który swoim zachowaniem wyczerpał przedmiotowe znamiona przestępstw dopuszcza się "czynu karalnego" (art. 1 § 2 pkt 1 lit. a

tej ustawy), przewidując za to jedynie stosowanie środków o charakterze wychowawczym lub poprawczym (art. 5 i 6 ustawy) i traktując je jako objaw i zarazem - wspólnie z innymi czynnikami - wskaźnik demoralizacji nieletnich.

W świetle powyższego nie może ulegać wątpliwości, iż w razie rzeczywistego zbiegu przepisów ustawy, gdy czyn nieletniego odpowiadającego na podstawie art. 10 § 2 k.k. wykracza poza znamiona przepisu wymienionego w art. 10 § 2 k.k., sięgnięcie do pozostałych zbiegających się przepisów dla pełnej charakterystyki prawnokarnej poprzez kumulatywną kwalifikację prawną czynu, jest niemożliwe (tak: Sąd Apelacyjny w Lublinie w wyroku z 5.05.1995 r. II AKr 47/95 OSA 1995/4/23 Lex nr 3628, Sąd Apelacyjny we Wrocławiu w wyroku z 19.06.2001 r. II AKa 218/01, OSA 2001, nr 10, poz. 63, Sąd Apelacyjny w Katowicach w wyroku z 21.04.2005 r. II AKa 114/05 Prok.i Pr.-wkl. 2006/1/15, KZS 2006/1/44, Lex 165180).

Uwzględniając powyższe Sąd Apelacyjny, poza zarzutami apelacyjnymi, na korzyść oskarżonego W., dokonał stosownej korekty wyroku w zakresie przypisanego mu w punkcie 14 czynu kwalifikując go z art. 13 § 2 k.k. w zw. z art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 10 § 2 k.k. (którego niezasadnie nie powołano w treści tego rozstrzygnięcia), eliminując jednocześnie z podstawy prawnej skazania art. 11 § 3 k.k. oraz wprowadzając do niej brakujący przepis art. 10 § 3 k.k. Konsekwencją tego rozstrzygnięcia sądu ad quem było wyeliminowanie z opisu czynu przypisanego oskarżonemu W. znamion kwalifikujących występki z art. 157 § 2 k.k.

W tej sytuacji do rozważenia została zasadność podniesionego przez obrońcę oskarżonego D. W. zarzutu rażącej niewspółmierności orzeczonej kary oraz błędu w ustaleniach faktycznych, których dopatrywał się w tym, iż nie zastosowano wobec nieletniego nadzwyczajnego złagodzenia kary i warunkowego jej zawieszenia na odpowiedni okres próby.

Przechodząc do tej zasadniczej kwestii, na wstępie należy zauważyć, że sąd pierwszej instancji w pisemnych motywach wyroku zasadniczo prawidłowo ustalił okoliczności wpływające na jej wymiar, przy czym niewątpliwie miał na uwadze to, że D. W. w chwili popełnienia przypisanej mu zbrodni był osobą bardzo młodą (15 lat i 8 miesięcy), a nadto pomimo braku wyraźnego wskazania tej okoliczności to, iż wyraził skruchę oraz przyznał się do popełnienia zarzucanego mu przestępstwa oraz złożył wyjaśnienia, co znalazło swoje odzwierciedlenie w fakcie, iż za tak poważny czyn wymierzył mu karę 3 lat pozbawienia wolności, a zatem w najniższym ustawowo rozmiarze. Jeśli zważyć, iż po myśli art. 10 § 3 k.k. wobec sprawcy nieletniego Sąd orzeka karę, która nie może przekroczyć 2/3 górnej granicy ustawowego zagrożenia przewidzianego za przypisane przestępstwo, a zatem w realiach analizowanej sprawy w granicach od 3 lat do 8 lat, to nie ulega wątpliwości, iż orzeczona wobec D. W. kara nie była rażąco surowa.

Należy zgodzić się z sądem I instancji wskazującym, że w tej sprawie wystąpiło wiele poważnych okoliczności wpływających obciążająco na wymiar karnej represji, jaka powinna być zastosowana wobec oskarżonego. Słusznie tenże sąd wskazał na wysoki stopień jego demoralizacji, skłonność do ignorowania praw, norm społecznych i potrzeb innych ludzi, fakt wcześniejszego dopuszczania się czynów karalnych, w efekcie czego stosowano wobec niego środki wychowawcze, ale nie odnosiło to spodziewanych skutków, a nade wszystko absolutnie – jak to ujął naganną postawę jaką prezentował w toku procesu karnego i podczas pobytu w areszcie śledczym, wyrażającą się w lekceważącym stosunku do obowiązujących norm i zasad. Ponadto ustalono, że to on zaproponował koledze wspólną napad na przypadkowo napotkaną ofiarę w celu rabunkowym. To on posiadał przy sobie nóż, którym później zadał pokrzywdzonemu N. uderzenia. To on rozpoczął bicie pokrzywdzonego uderzając go najpierw ręką, zdeterminowany gonił pokrzywdzonego, aby ostatecznie zadać mu ciosy nożem. Niewątpliwie, więc był osobą bardziej agresywną, pełnił kierowniczą rolę w całym tym przestępczym przedsięwzięciu, współdziałał i wskazywał sposób postępowania koledze. Wynika to wyraźnie z nie kwestionowanych przez strony, ustaleń sądu pierwszej instancji, opartych również na wyjaśnieniach samego oskarżonego (k. 718 v.-719, 1214). Wszystkie te czynniki musiały zostać uwzględnione przy wymiarze kary, która tak jak już wskazano powyżej jako orzeczona na najniższym ustawowym poziomie nie mogła zostać uznana za rażąco surową.

Uwzględniając powyższe okoliczności sąd odwoławczy w pełni akceptuje wymierzoną przez sąd meriti wobec tego oskarżonego karę 3 lat pozbawienia wolności, niezależnie od dokonanej w postępowaniu odwoławczym korekty,

która nie była tego rodzaju zmianą, aby uzasadniała obniżenie wymierzonej D. W. kary poniżej ustawowego progu zagrożenia poprzez nadzwyczajne jej złagodzenie, o co wnosił obrońca. Wskazane przez apelującego przepisy prawa materialnego, a więc art. 54 § 1 k.k., art. 60 § 1 k.k., zawierają dyrektywy i zasady wymiaru kary, art. 72 k.k. wskazuje na przesłanki warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności, zaś art. 73 k.k. stanowi o dozorze. Żaden z tych przepisów nie zawiera ustawowych nakazów (podobnie jak przepis art. 14 § 2 k.k.), a jedynie przewiduje w swoich ramach możliwość określonych rozstrzygnięć. Podobnie art. 10 § 3 k.k. daje możliwość nadzwyczajnego złagodzenia tej kary, lecz nie może ona być stosowana automatycznie. Każdorazowo należy ocenić, czy przemawiają za tym względy określone w art. 54 § 1 k.k., a te nie eliminują zasad wymiaru kary określonych w art. 53 k.k. Jedynie na pierwszym miejscu spośród wymienionych w tym przepisie dyrektyw stawiają względy wychowawcze. Istotnymi przesłankami przy ustalaniu prawidłowej kary dla nieletniego sprawcy są stopień jego zdemoralizowania, tryb życia przed popełnieniem przestępstwa, zachowanie po jego popełnieniu oraz motyw i sposób działania (wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 21 kwietnia 2005 r. II AKa 114/05 Prok.i Pr.-wkl. 2006/1/16, KZS 2006/1/44, Lex 65701). Wyjątkowa determinacja nieletniego w dążeniu do osiągnięcia założonego celu rabunkowego, eskalacja jego przemocy, która znalazła swoje ujście w zadaniu pokrzywdzonemu trzech ciosów nożem, były tymi okolicznościami inkryminowanego czynu, które powodowały, iż w ocenie sądu odwoławczego jedynie kara w wymiarze orzeczonym, czyni zadość społecznemu poczuciu sprawiedliwości i może wpłynąć na kształtowanie świadomości prawnej społeczeństwa, a nadto osiągnąć cele stawiane w oddziaływaniu na sprawcę nieletniego.

Tym samym wnioski apelacji, w których domagano się zmiany zaskarżonego wyroku przez złagodzenie oskarżonemu kary i zastosowanie warunkowego zawieszenia jej wykonania, były zbyt daleko idące, skoro przy wymiarze kary sprawcy nieletniemu (młodocianemu) należy kierować się celem wychowawczym tj. wymierzeniem takiej kary, która byłaby go w stanie wychować, nauczyć zawodu i wdrożyć do przestrzegania porządku prawnego. Kara pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, a więc kara o charakterze wolnościowym ze względu na kryterium ujemnej prognozy przyszłego zachowania się oskarżonego nie spełnia tego celu. Cel wychowawczy w przypadku D. W. spełni wyłącznie kara izolacyjna, gwarantująca wdrożenie wobec niego procesu resocjalizacji i interioryzacji norm zasad społeczno-moralnych. Młody wiek sprawców nie może być decydującym kryterium przy wymiarze kary, albowiem dyrektywy obowiązujące przy wymiarze kary dla sprawcy nieletniego (młodocianego) wcale nie nakazują traktowania pobłażliwego zwłaszcza, gdy tak jak oskarżony W. dopuszczają się tak poważnej zbrodni, zaś okoliczności sprawy przemawiają za uznaniem, że jego wiek nie miał podstawowego wpływu na dopuszczenie się tego czynu, o czym świadczy jego głęboka demoralizacja, o czym już wspomniano powyżej. Reasumując apelację obrońcy oskarżonego należało uznać za bezzasadną.

W zakresie punktu 16 zaskarżonego wyroku, podnieść należy, iż słusznym było stanowisko zajęte przez prokuratora na rozprawie odwoławczej o nieprawidłowości zawartego tamże orzeczenia o przepadku dowodu rzeczowego w postaci noża. Sąd Okręgowy nie orzekł bowiem tego środka karnego wobec określonego oskarżonego rozstrzygając w ten sposób również w oderwaniu od konkretnego przestępstwa, ale nade wszystko nie wziął pod uwagę regulacji art. 44 § 5 k.k., który winien mieć w tym wypadku zastosowanie. W konsekwencji uchylono kwestionowane rozstrzygnięcie.

Mając na uwadze przeprowadzone wywody, a przy tym nie stwierdzając innych okoliczności, które należałoby brać pod uwagę z urzędu (art. 439 k.p.k. i art. 440 k.p.k.), Sąd Apelacyjny utrzymał w mocy w pozostałej części zaskarżony wyrok.

Rozstrzygnięcie o kosztach obrony oskarżonych znajduje podstawę w przepisach rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1348).

O kosztach sądowych za postępowanie odwoławcze odnośnie oskarżonych orzeczono na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. w zw. z art. 634 k.p.k.